

Midnattsropet

Nummer 2 • 1981 • Årgång 22 • Pris 4:50

Maranata - Du, vår Herre, kom!

En ny identitet

Maj-Christine Ögren tänkte om
och lämnade yrkeskarriären ...

*För varje människa kommer det tillfällen då hon måste fatta viktiga beslut. I frågor som rör yrkeskarriär, könsroller, familjebildning, barnuppfostran, religion och tro kan man aldrig komma undan livsavgörande beslut. MAJ-CHRISTINE ÖGREN berättar hur hon mötte dessa frågor, väcktes över sin situation och hur besluten mogna-
nade fram.*

Sid. 10 — 14

I detta nummer:

**DOG FRIHETSSÅNGEN
MED JOHN LENNON?**

Se baksidan

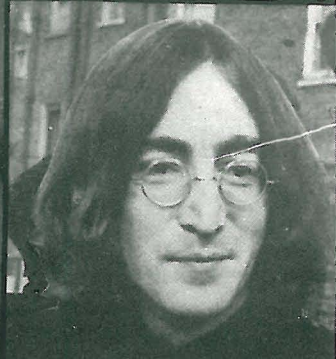
Marise Näsholm, Umeå:

**- VI MÅSTE PROFILERA
OSS SOM
KRISTNA** Sid. 2-3

Arne Imsen:

**VAD ÄR
KÄRLEK?**

Sid. 4

Intervju:
STINA
FRIDOLFSSON

När man vill presentera gruppen i Umeå, då måste man börja med Marise Näsholm.

Marise, den lilla okuvliga sjuksköterskan som efter många års arbete på på mentalsjukhuset Umedalens sjukhus, där hon avancerade till utbildningsledare, kände sig nödsakad sluta sitt arbete för att kunna gå Guds väg.

Vi ska här låta Marise själv berätta om sitt liv, som hon gjorde i en intervju för Radio Maranata, i ett av introduktionsprogrammen i Umeå.

Marise Näsholm, Umeå:

Vi måste profilera oss som kristna

— Jag kommer från Teg i Umeå. Mina föräldrar var pingstvännar, och det var vanligt att vi umgicks med troende folk och ofta hade sångstunder och bönemöten i mitt hem. Jag och mina syskon började tidigt i söndagsskolan. Det var missionsförbundets söndagsskola som fanns i närheten. Sedan var jag med i junior- och ungdomsförening där. Jag hade alltså en barnatro som jag sedan inte lämnade.

Så dog min far då jag var tolv år, vilket gjorde att det harmoniska familjelivet liksom knäcktes. Men jag var med i ungdomsföreningen. På ett ungdomsläger i Hjoggsjö 1947 — jag var 14 år då — blev jag frälst. När jag tänker på min frälsningsupplevelse, minns jag vilken lättnad jag upplevde — "det blev så lätt när bördan föll av, den föll i glömskans djupaste hav".

Jag kom med i Umeå missionsförening, och var väl med där i nästan 30 år. När jag tänker tillbaka på mitt liv, tycker jag att jag förskonats från mycket. Egentligen tycker jag att jag inte vet så mycket om den här onda världen. Jag har liksom varit på sidan. Jag har aldrig saknat världens nöjen. När jag var ung var jag varje vinter och varje sommar på ungdomsläger tillsammans med en massa andra ungdomar. Vi var så lyckliga och vi levde verkligen för Gud.

På ett ungdomsläger 1950 blev jag andedöpt. Det var många som fick möta Gud då. Många blev andedöpta. Det var en väldig väckelse, många fick också nådegåvor.

— Hur upplevde du andedöpet?

— Mycket stilla. Vi hade en bönenatt i vårt tält. Vi bad tillsammans och det kom bara några ord över mina läppar på ett annat språk. Det gick mycket stillsamt tillväga. Det kommer ju på olika sätt för olika människor. Jag fick genom andedöpet en speciell kraft och längtan att leva i detta andliga liv. Jag ville ha mer och mer, och jag fick en fördjupad ge-

menskap med Gud som stärkte min tro.

Samma sommar ville jag också bli döpt i vatten. Jag var då sjutton år, och hade tagit realexamen på våren. Jag kände Guds kallelse då att jag skulle gå ut som evangelist. Därför tyckte jag att det var bråttom att bli döpt. Jag var i en by utanför Hörnefors, och det skulle bli dop där kommande söndag. Och vi var tre stycken som döptes.

Så åkte jag på evangelist-

kurs, och vi var två kamrater som var ute tillsammans i olika byar här i Västerbotten. Jag brukar tala om denna tid som mitt livs lyckligaste. Man fick leva helt för Gud, och varje dag tro på Gud och bedja för allting.

— Att leva helt för Gud var alltså livets innehåll?

— Ja, det glömmar man aldrig. Och det ångrar man aldrig heller. Det blev bara ett år, därför att min kamrat åkte på annat håll, och sedan blev det aktuellt för mig att söka arbete

istället. Jag började arbeta på Umedalens sjukhus, där jag sedan tillbringat de flesta åren av mitt liv. Först var jag vårdbiträde, och sedan blev det olika kurser så att jag utbildade mig som sjuksköterska så småningom. När jag var 22 år gifte jag mig, och fick i äktenskapet två pojkar och två flickor.

— **Arbetade du heltid på Umedalens sjukhus?**

— Ja, det var heltid, och emellanåt gick jag på olika kurser för mitt yrke. Så jag var helt upptagen av arbetet och familjen, och fritiden gick ju åt till hemsysslor. Därför blev församlingsarbetet ganska lidande.

— **Saknade du tiden då du "levde för Gud"?**

— Javisst. Men man hade ju mycket omkring sig, och man tänkte på familjens försörjning och allt som skulle göras. Jag tyckte att jag hann inte gå på möten som jag skulle vilja. Ibland hade jag inte råd heller med vare sig bussresa eller kollektpengar. Och jag vet att bibeln var nog ganska dammig ibland. Gitarren jag haft som ung slängde jag bort. Jag tyckte att jag hade inget att sjunga om.

— **Du blev alltså efterhand allt mera intorkad?**

— Ja, det blev jag. Visst bad jag, och jag var väldigt noga med att mina barn skulle gå i söndagsskolan. Jag brukade cykla iväg med dem till min kyrka.

Omkring 1963 kom jag i kontakt med Maranataväckelsen. Det var genom att min mamma fick tag i några grammofonskivor, som alltså var det första jag hörde från Maranata. Sedan blev det möten här i Umeå. På ett möte där pastor Imsen predikade avgjorde jag mig på nytt för Gud. Jag ville börja ett nytt liv.

— **Egentligen hade du väl aldrig velat komma bort från Gud?**

— Nej, men jag var inte brinnande i hjärtat. Det var något jag inte kan förklara... Och jag måste säga att efter detta avgörande ögonblick blev det en förvandling i mitt liv. Sången "Det är jubel och fröjd i min själ" blev verkligen en ton i mitt hjärta. Och den här speciella, otroliga jubelfröjden räckte faktiskt ett helt år. Då man är frälst och lycklig har man ju egentligen alltid en sång i sitt hjärta. Jag brukar tänka på den här sången av kyrkosångaren Sören Jansson: "Det är som det bodde en fågel därinne i mitt bröst, min andes förnöjsamma fågel". Har man en gång fått det här maranataropet i sitt hjärta och accepterat det, så kommer man

nog aldrig ifrån det. Det betyder ju "Du vår Herre, kom". Men det är klart att det tog lång tid för mig som för så många andra. Det är en process; att lämna statskyrka och frikyrka och bli en maranatavän.

— **Maranatavän — du tänker då på förkunnelsen om Jesu tillkommelse?**

— Man vill ha Jesus i hjärtat. Man blir hänad, och de här maranatavännerna har ju ofta först varit med i en annan församling, som de tvingats lämna. Man blir stämplad, när man blir ett med maranatavännerna. Alla har ju sina förutfattade meningar.

— **Som du beskriver ditt liv, måste man vara mest harmonisk och lycklig när man är fanatisk och brinnande i anden?**

— Ja, jag tror att det är väldigt nödvändigt. Och jag har mer och mer förstått under de senaste åren att vi måste ha en profil som kristna.

— **Hur har du gjort den erfarheten?**

Vi har ju inte haft så mycket maranatamöten de senaste åren här i Norrland, men vad jag levat på är att jag varje sommarsemester åkt ner till Maranatafolkets konferens. Där har man ju lärt känna hela Sveriges maranatafolk. De har blivit mina vänner, och vi kan nu fara och hälsa på varandra överallt. Där har man mött Guds ord och undervisningen på ett speciellt sätt, och jag har förstått att det är allvar med vårt kristna liv. Man måste verkligen visa vad man står för. Och jag tycker om sångerna och bönebruset. Det är underbart att vara med i den här väckelsen!

— **För dig har tydligen de praktiska konsekvenserna av förkunnelsen blivit mycket allvarliga?**

— Ja, det har ju blivit så att

jag har fått lämna mitt arbete. Innan dess när jag gick på ett möte, blev det väldigt allvarligt för mig begreppet "gudstjänst". Man sitter på ett möte och tar emot bara. Men vad gör jag som medlem egentligen? Jag är inte ett dugg aktiv. Man ska ju bedja. Man kunde väl bedja högt oftare, till exempel. Tjåna Gud. Vi ska ju vara fungerande lemman i Kristi kropp. En kanal för Guds Ande. Det är många frågor som blivit livsavgörande de här sista åren.

— **Vilken tjänst hade du på sjukhuset då du sade upp dig?**

— Jag var utbildningsledare. Men jag tyckte att jag pratade om allt möjligt, men inte ett ord om Jesus. Och vi har det så på min arbetsplats, att politisk och religiös propaganda inte får förekomma bland patienterna. Men om man kände sig manad av Guds Ande att bedja för eller tala med någon, så frågade man ju inte efter om det stod något på ett papper.

— **Så du har varit lagöverträdare i det fallet?**

— Ja, ibland. Men man har ju alltid varit så väldigt lojal. Det tror jag man måste sluta med. Man måste visa sin stil som kristen. Det går inte att leva ett helt liv för sitt arbete, då min arbetsgivare inte vill veta av min Frälsare.

— **Du fick då allt svårare att orka med arbetet på sjukhuset?**

— Nej, det var ju trivsamt och bra på alla sätt, men jag tyckte att jag hade gett så få timmar för att verka för Jesus i mitt liv. Allting gick åt till arbetet, och på fritiden var det kanske fackföreningsliv och sysslor hemma. Det blev inget församlingsliv egentligen, och man hann inte läsa bibeln som man behövde, och vara ute i evangelisation. Så jag tänkte att jag måste bryta upp. Jag kände kallelse

att bryta upp och leva helt för Gud. Jag har också man och barn, och den sanningen blev klar för mig att Gud alltid gett kvinnan rätten att vara hemmets beskyddarinna. Och vi behöver inte leva bara för karriär och allting annat. Jag kände att jag måste lyda Gud i den här frågan, för annars var det inget bevämt med mitt kristna liv.

— **Så det här blev en kallelse och frälsningsfråga för dig?**

— Ja. Det är ett ord som jag har väldigt respekt för, och det är det att "de första skola bli de sista och de sista skola bli de första." Det gäller att verkligen försöka leva ett rättfärdigt liv. Jag har ju verkligen fått bönesvar också. Nu har min äldste son och en av döttrarna kommit till tro och döpt sig under hösten -79, och de är också med i Maranatas väckelsearbete.

— **Det är alltså en direkt frukt av att de har sett mamma söka Guds rike och hans rättfärdighet först?**

— Ja, det tror jag, för det står ju också i bibeln att den kamp vi har att utkämpa inte är en kamp emot kött och blod, utan en kamp emot ondska andemakter i himlarymderna. Det är nog där det sker det mesta. Den osynliga andevärlden ser vad vi kristna gör.

Så slutade radiointervjun med Marise, eftersom sändningstiden tog slut där. Den som bor i Umeåtrakten och läser detta, har många möjligheter att stifta närmare bekantskap med vår kära lilla troshjältinna, som nästan varje eftermiddag tillbringar i "Pilgrimsboden", Kungsgatan 23. Och den som kommer dit kan förutom möjligheten att köpa billiga och bra second hand-prylar, bli bjuden på en kopp kaffe och få en pratstund med en rökkindad och klarögd evangelist, som verkligen fått full gottgörelse för de årsgrödor som åts upp under en tid av torka och förödelse. Marise har åter kommit i tjänst för Gud.

Arne Imsen:

Vad är kärlek?

Guds kärlek leder inte till samgående, samlevnad och samförstånd. Det blir i stället söndring och uppbrott, därför att det viktigaste är inte att vi förenas i stora mäktiga kollektiv här, utan att vi bryter upp och drar andra med oss. Den kärleken ser ut som illojalitet och ansvarslöshet. Den dagen det blir uppenbart, skall det dock visa sig, att vi, då vi gick före inte bara vann våra egna själar; då vi står hemma på Sions stränder skall det visa sig, att vi vann dem vi drog ut från också.

Vad är det då för skillnad på den ena och den andra kärleken? Jo, det är en kvalitetsskillnad och en väsensskillnad, fastän uttrycksmedlen många gånger är kolossalt lika. Världens kärlek är lojalitet, solidaritet och medlidande och kan aldrig leda fram till något annat än död. Guds kärlek är något helt annat. Gud samarbetar aldrig med världen, satan eller de onda andarna. Han vägrar lyssna på dem, ja, han vägrar t o m låta dem tala. Det är Guds kärlek.

Jesus har sagt: "I världen liden i betryck". Det var inte sagt för att frammana sentimentala känslor eller krysta fram några tårar. Det var ett realistiskt påstående, som exakt redogjorde för vad varenda en av dem skulle få vara med om.

Då en man som kom och ville följa Jesus, undrade om han först fick gå bort och begrava sin fader, sade Jesus: "Låt de döda begrava sina döda, och kom du och följ mig". Man kan fråga: Är det kärlek? Ja, den döde kan inte räddas, men världen kunde räddas och människor som levde kunde räddas. Låt världen hålla på med sitt! Deltag inte i deras sorge- eller glädjeämnen! Stå utanför alltihop! Sitt inte vid deras gravar och gråt över vare sig fäderna eller över andra.

Hela Jesu undervisning är radikal och konsekvent. Det finns inga möjligheter att ta bort något från den. Det kan ibland leda till, att det ser ut som om vi står på förlorarnas sida. Hela världen betraktar oss som en samling misslyckade individer och ser hela den kristna verksamheten som ett jättelikt fiasko. Så befinner det, ända tills de kristna blivit tillräckligt förvärldsligade och man börjar beundra deras hjälpverksamhet och aktiviteter och börjar uppvakta dem med sina gåvor och subventioner.

Då församlingen är som den skall vara, betraktar världen den som ett jättelikt fiasko. Men låt den hållas! Låt världen gråta över sina döda eller fröjdas tillsammans med de döda. En sak vet vi: Vår Frälsare har övervunnit världen!

Den undervisning vi har fått ta del av, kommer att sätta oss alla i en väldig konflikt. Något som förväntat mig kolossalt är att vi trots allt blivit så accepterade som vi blivit och att hatet mot korset inte drabbat oss i långt större utsträckning än det gjort. Det säger en del — inte om världen, för den är mer ogudaktig än någonsin — men om vår kristendom. Den har helt enkelt varit så dålig, att den inte har varit värd förföljelse. När det blir kärna och kraft i vår kristendom, blir den farlig för världen, och då kommer också förföljelsen. Men så länge vi sjunger våra hurtfriska sånger med moderna melodier och smäktande toner, kommer världen att dunka oss i ryggen och säga: "Det där var bra! Jag gillar dig!" Den dagen vi tar de praktiska konsekvenserna av vår tro i uppgörelse med världen, finns inte stort livsutrymme för oss.

Detta är allvar. Vår kristendom är så perforerad av världen, att den inte är värd förföljelse. Så länge vi är hatade av världen och förföljda, finns det hopp, men när världen talar väl om oss har vi dött. Man ger människor rosor, när de ligger på bår. Den kristendom som får rosor av världen ligger på bår, färdig att bäras bort. En levande kristen får icke rosor; han får törnekrans och kors. Det är väckelsens hemlighet. Vi inbillar oss att vi kan reformera världen genom vår kristna tro, men det kan vi inte. Vi skall frälsa individerna. Om vi engagerar oss i reformarbete, kommer inte individerna att bli frälsta.

När vi tar konsekvenserna av evangelium, kommer vi att få göra de erfarenheter Jesus talar om och utstå misshandling. Det har samband med skököväsendet, därför att det är där själva förföljelsen börjar.

När vi accepterar misshandling och inte börjar ta upp kampen på världsligt vis, skall dock världen se, att den frälsning vi har är så livskraftig, att den inte bara överlever livet utan också lever genom döden. Då blir världen gripen, och då kommer det att ske som det skedde förr, när man stenade Stefanus och vittnena lade ned sina mantlar vid Saulus fötter. Då Stefanus lyste upp av den härlighet som uppenbarades för honom, knäcktes något i Saulus.

Det är denna världen inte har varit med om. Den har sett religiös teater och kristna karikatyrer, som går omkring och säger sig vara Kristusbrev, fast de inte är det. Tar vi alla trons konsekvenser, skall dock de människor, som den helige Ande rört vid, uppleva kraften i budskapet och förlösas till frälsning, d v s icke bara komma med i en kristen kyrka utan därtill bli frälsta.

Jesus Kristus har utvalt oss och tagit oss ut ur världen. Därför har världen inget med oss att göra. Det finns en gräns mellan världen och oss, och den gränsen är korset. Genom korset är vi korsfästa med världen, och världen är korsfäst för oss. Vi tillhör inte längre världen: vi tillhör Kristus och hans levande församling.

Midnattsropet

Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08 / 23 52 30 • Postgiro 57 16 20-4

Utkommer med 16 nr om året.
Ansvarig utgivare: Arne Imsen.
I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker,
Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen.

Prenumerationspriset är: Helår 60:-, Halvår 32:-, Kvartal 17:-. Lösnummer 4:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", d v s prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras

senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag; vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1981

Någon sa en gång: Vad hjärtat är för kroppen, det är äldstebröderna för församlingen. De är församlingens hjärta.

En människa som lider av hjärtfel är oftast svag och kraftlös. Hon tål inga stora ansträngningar och är lätt utsatt för sjukdomar. På samma sätt är det med den församling där äldstebröderna inte är intakta och andligt vitala. Som herden är blir fåren. Missförhållanden bland de ledande bröderna ger utslag i hela församlingen.

Det finns en parallell i Jesu undervisning i Matt. 24 och 25. Vi läser med förskräckelse att några av de väntande jungfrurna var "oförståndiga". De saknade olja i lamporna, dvs. de ägde inte det livsnödvändiga överflöds livet. Framställningen börjar i vers 1 med:

— *Då skall det vara med himmelriket såsom när tio jungfrur togo sina lampor och gingo ut för att möta brudgummen. (Matt. 25:1)*

Frågan är när skall det vara på det sättet? Den avslutande delen av kapitel 24 ger oss svar. Då tjänarna slutat att ge mat i rätt tid, och började syssla med för tjänsten främmande ting då gav det utslag på ett katastrofalt sätt. Några blev "oförståndiga".

Tillbaka till utgångspunkten. Felaktigheter bland äldstebröderna kan resultera i katastrofala följder för hela församlingen.

Rätt man på rätt plats

Det är därför av största betydelse att församlingen har äldste som verkligen är äldste. Därför skriver Paulus med största allvar till sin unge vän och medarbetare Timoteus:

— *Förhåll dig icke med handpåläggning och gör dig icke delaktig i en annans synd. Bevara dig själv ren. (1 Tim. 5:22)*

Det framgår klart av sammanhanget att det här inte handlar om en "traditionell" förbön, utan avskiljande av äldstebröder (v 17-21). Historien är också full av "skräckexempel" på att fel personer "blev insatta" i äldste-ämbetet.

Föreståndare och äldstebröder är således enligt NT:s lära samma ämbete. Då Paulus kallar Efesus äldste till Miletus (Apg. 20:17) har han bl a följande budskap att meddela dem:

— *Så haven nu akt på eder själva och på hela den hjord, i vilken den helige Ande har satt eder till föreståndare... (Apg. 20:28)*

Äldste och föreståndare är olika uttryck för samma tjänst. (Se också 1 Tim. 5:17).

Det framgår däremot klart i bibeltexterna att någon bland

ÄLDSTE

— Val och funktioner

**Vad säger Guds Ord om äldstetjänsten?
Hur blir äldste utvalda och avskilda?
Vad är en äldstes funktioner?**

**JAN-EGIL HAFSAHL undervisar.
Ur Pilgrimen nr. 1-2, 1981**

äldstebröderna hade *ledande funktioner*, inte bara generellt i församlingen, utan också bland sina medäldste.

I Apg. 15 möter vi en stridsfråga i församlingen, där meningsmotsättningarna tydligt var stora. Man lade fram frågorna för apostlarna och de äldste (v 2):

— *Då trädde apostlarna och de äldste tillsammans för att överlägga om denna sak. (v 6)*

Då överläggningen var avslutad trädde Jakob upp som den "ledande", dvs. han förde ordet för dem alla. Att Jakob var äldste framgår t ex av Apg. 21:18 och Gal. 2:9. Det framgår också klart att inom ramen för herdetjänsten (se Apg. 20:28, 1 Petr. 5:2) hade de olika äldste olika uppgifter, så att församlingen då den uppmuntras till att ge sina föreståndare ära, mottar förmaningsorden:

— *Först och främst de som arbete med predikande och undervisning. (1 Tim. 5:17)*

Som herdar för hjorden

Jag nämnde herdetjänsten. "En god herde giver sitt liv för fåren", säger Jesaja. En sann äldstebröder lever i ett uppförande och utgivande för den

hjord han är satt att vakta: Ett liv i försakelse. Paulus säger att han hade levt i tjänsten "natt och dag" (Apg. 20:31). När de andra sov var det en som vakade.

Kära medäldste — hur många sömnlösa nätter har du genomkämpat för "din hjord"? Kan du säga som Paulus:

— *Dock anser jag mitt liv icke vara av något värde för mig själv, om jag blott får väl fullborda mitt lopp och vad som hör till det ämbete jag har mottagit av Herren Jesus Kristus: att vittna om Guds nåds evangelium. (Apg. 20:24)*

Hebreerbrevets författare talar om lärare som vakar över församlingens själar och som de skall göra räkenskap för. (Hebr. 13:17). En allvarlig tanke — församlingens lärare är räkenskapsskyldiga — inte för de som når himmelen, de skall själva göra räkenskap (2 Kor. 5:10), men göra räkenskap för alla som aldrig kom fram! Var det för att de ledande inte vakade som de skulle? Var de försumliga i tjänsten? Paulus vittnar och konstaterar: "jag bär icke skuld till någons blod..." (Apg. 20:26). Var de alla frälsta? Var alla bevarade? Nej, men ingen hade blivit efter på vägen därför att Paulus hade varit *försumlig*.

— *Ty jag har icke undandragit mig att förkunna för eder allt Guds rådslut... natt och dag, oavslutligen under tårar... (Apg. 20:27,31).*

Självvårdare

Jag har nämnt föreståndare som arbetar med predikande och undervisning. I Ef. 4:1 möter vi uttrycket "herdar och lärare". Det är herden, föreståndarens uppgift att *leda* församlingen in i den sunnda läran. En herde går inte bakom och ropar, *han går före och leder*. I likhet med överherden Jesus, leder han församlingen till "gröna ängar" — in i Ordet. Skall han kunna leda andra måste han själv vara ledd. Skall han kunna informera andra, måste han själv vara informerad. Äldstebröderna bör naturligtvis finnas "först på plats" under bibelstudiet och "först på knä" under bönemötet, eftersom de är ett föredöme för hjorden (1 Petr. 5:3). Vi kan inte förvänta att andra skall bedja om vi inte själv gör det, eller att andra skall bli "läsare" om vi inte själva är ivriga att tränga oss in i Skriften.

Vi har sett den undervisande och vägledande uppgiften. De äldste är församlingens *självvårdare*. I samtal med äldstebröderna kan *bekännelsen* och *bikten* ske och genom gemenskapen i ljuset, i kraft av Jesu blod, får de sänka synden i "glömskans hav" (Jak. 5:14-20),

Smord med olja

I Herrens namn får de äldste smörja församlingens sjuka med olja "och trons bön skall hjälpa den sjuke" (Jak. 5:14). Det är inget alternativ det är bibelns enda väg:

— *Är någon bland eder sjuk, må han kalla till sig församlingens äldste...*

Den "äldste" som inte är redo att smörja de sjuka i Jesu namn och be trons bön till helbräddagörelse, är ingen äldste, och han skulle göra både sig själv, sina medmänniskor och Guds rike en tjänst om han snarast drog sig tillbaka från "sitt ämbete".

— *Det är ett visst ord, att om någons håg står till en församlingsföreståndares ämbete, så är det en god verksamhet han åstundar. En församlingsföreståndare bör därför vara oförvitlig, han bör vara en enda kvinnas man, nykter och tuktig, hövisk i sitt skick, gästvänlig, väl skickad att undervisa, icke begiven på vin, icke våldsam utan foglig, icke stridslysten, fri ifrån penningbegär. Han bör väl förestå sitt eget hus och hålla sina barn i lydighet med all värdighet, ty hur skulle den som icke*

Rättfärdiggörelsen sker i ett enda ögonblick hos den enskilda människan, och det sker när hon i tro åkallar Jesus för frälsning. Då rycks hon bort från döden och placeras under Guds beskydd.

Vi läser om det här i det bekanta ordet i Rom. 10:9-13: "Ty om du med din mun bekänner Jesus vara Herre och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, då bliver du frälst."

Ty genom hjärtats tro bliver man rättfärdig och genom munnens beaktelse bliver man frälst.

Skriften säger ju: Ingen som tror på honom skall komma på skam.

Det är ingen åtskillnad mellan jude och grek, alla hava ju en och samma Herre, och han har rikedomar att giva åt alla som åkalla honom.

Ty var och en som åkallar Herrens namn han skall varda frälst".

Här har vi två uttryck. Först har vi hjärtats tro, det som vi kallar uppenbarelse-tro. Som en följd av den kommer munnens beaktelse och då har vi frigörelsen.

Vad representerar då rättfärdiggörelsen? Vad är det egentligen fråga om? Jo, det gäller vår ställning i himmelen. Det är fråga om att vi har fått ett nytt hem, en ny fader och ett nytt liv, som knyter oss samman med detta nya hem.

När Gud ser på den människa som han har rättfärdigat genom hennes tro, ser han henne visserligen i all hennes ofullkomlighet och skröplighet, men han ser också någonting oändligt mycket mer. Han ser i henne Jesu Kristi fullbordade verk. Genom tro får människan del i allt som Kristi verk representerar. Hon får del av allt det som Kristus är. Det är detta som är rättfärdiggörelsens stora hemlighet: vi är införsatta med Kristus i himmelen.

Barnaskapets två sidor

Vad handlar då det här om i grunden? Jo, detta att vi har fått barnskap hos Gud. Vi är Guds barn. Låt oss nu studera det här närmare i Romarbrevet, för det är ju nödvändigt att vi får klart för oss barnskapets rättsliga grund. Det finns en juridisk sida men också att vi föds in i Guds rike, att vi blir delaktiga i ett nytt liv.

Låt oss först se närmare på den juridiska sidan.

"Men när tiden var fullbordad, sände Gud sin son, född av kvinna och ställd under lagen, för att han skulle friköpa dem som stodo under lagen, så att vi skulle få söners rätt. Och eftersom i nu ären söner, har han sänt i våra hjärtan sin sons Ande, som ropar: 'Abba! Fader!'"

Här läser vi om den rättsliga grunden, om sönerns rättsliga ställning.

Vad är då innebörden i den här juridiska förklaringen av Paulus? Jo, att Gud har adopterat oss, och att vi tillhör Gud i kraft av en adoptionsakt.

Men barnskap är inte bara en fråga om lagar och förordningar. För att vårt an-

språk på arvet skall vara fullständigt oantastbart, finns det även en sida som handlar om födelse.

"Sen vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi få kallas Guds barn, vilket vi ock äro. Därför känner världen oss icke, eftersom den icke har lärt känna honom." 1 Joh. 3:1

Här möter vi det: att få kallas Guds barn. Och vidare: vilket vi ock äro. Här har vi barnskapets två sidor. Rättfärdiggörelsen ger oss legal rätt att tillhöra Gud och pånyttfödelsen ger oss nytt liv tillsammans med Gud. Rättfärdiggörelsen är ett ögonblicks verk, men pånyttfödelsen, den kommer som en process därefter. Här tar många fel. De tror att också pånyttfödelsen är ögonblicklig. Men den är en process som handlar om befruktning, havandeskap och förlossning.

Även om vi tycker att våra gärningar är ganska goda, upptäcker vi snart i detta blottande ljus att våra gärningar dock i sitt väsen är orena och smutsiga.

Arvssynden är föremål för ständig debatt, ständiga funderingar och grubbleringar från människans sida över hur hela människosläktet kunde falla med Adam. Skall jag lida för Adams synder, frågar den mänskliga rättvisan.

Men Guds rättvisa är betydligt visare än människans och när han sände sin son till världen så löste han en gång för alla problemet med arvssynden. Jesus Kristus blev den siste Adam. I honom gjorde Gud upp med hela det adamitiska släktet.

Det oförgängliga utsädet

Gud gav världen ett svar: Ingen människa går förlorad på grund av Adams synd, men den människa som förkastar Jesus Kristus är dömd.

Därför säger Jesus: "Ifråga om synd, ty de tro icke på mig". Man säger att den biologiska döden kom som en följd av Adams fall. Men det är inte riktigt. Gud sade så här: "Men av kunskapens träd på gott och ont skall du icke äta, ty när du äter därav, skall du döden dö".

Det står inte att han skall dö, men att han skall döden dö. Det betyder den andliga döden, skilsmässan från Gud.

Den helige Ande överbevisar oss om synd och när detta klarnar i vårt inre sker något. Då kommer Gudsordet, det som först mötte oss likt en hammare som söndermosar berg och likt en eld som smälter isberget i vårt väsen; det kommer nu som det oförgängliga utsädet.

Ordet måste in i vårt hjärta och ned i vårt hjärtas djup. Ordet måste befrukta vår ande. Det skapande ordet och den livgivande Anden befruktar min ande och så blir man havande med Guds eget ord. Och när man blivit havande med Guds ord, så verkar det. Det är fråga om ett fosterstadium. Så småningom kommer förlossningsdagen, och då föds det ett andligt liv.

Det skapande, närande och förlösande Ordet

Under hela processen möter vi Ordet. Först som det skapande Ordet, sedan som det närande Ordet och slutligen som det förlösande Ordet. Och när navelsträngen är avklippt har vi det frigörande Ordet. Så bärs barnet till badvattnet och där har vi det renande Ordet och dopet.

När Jesus frälsar ger han oss andligt liv i honom. Han ger oss pånyttfödelsen. Men det fanns många rättfärdiggjorda människor före Kristus vilket vi läser om i Hebréerbrevet. Det var människor som var rättfärdiggjorda, men ej pånyttfödda.

"Genom tron var det som Noa, sedan han hade fått uppenbarelse om något som man ännu icke såg, i from förtröstan byggde en ark för att rädda sitt hus, och genom den blev han världen till dom och fick till arvedel den rättfärdighet som hör tron till."

Genom tron var Abraham lydig, när han blev kallad, och han drog så ut till det land som han skulle få till arvedel, han drog ut, fastän han icke visste vart han skulle komma.

Genom tron bosatte han sig såsom främling i det utlovade landet, likasom i ett främmande land, och bodde i tält med Isak och Jakob, som voro hans medarvingar till samma löfte.

Ty han väntade på "staden med de fasta grundvalarna", vars byggmästare och skapare är Gud". Hebr. 11:7-10

Pånyttfödelsen börjar med ett kärleksmöte mellan två parter. Det är den uppsökande kärleken: Gud söker människorna

Rätt

till gemenskap med sig själv.

Och när Gud på detta sätt söker människan överbevisar han henne om synd, rättfärdighet och dom. Vi läser Jesu ord i Joh. 16:8-10: "Dock säger jag eder sanningen: det är nyttigt för eder att jag går bort, ty om jag icke ginge bort, så komme icke Hjälparen till eder, men nu då jag går bort, skall jag sända honom till eder."

Och när han kommer, skall han låta världen få veta sanningen i fråga om synd och rättfärdighet och dom.

I fråga om synd, ty de tro icke på mig; i fråga om rättfärdighet, ty jag går till Fadern, och i sen mig icke mer, i fråga om dom, ty denna världens furste är nu dömd."

När Gud kommer med denna överbevisande kraft för att ta itu med arvssynden, så säger han inte: genom arvssynden är du förlorad. Ingen människa skulle förstå det. Gud börjar inte att ta itu med *naturren*. Han börjar med att ta itu med *gärningen*.

Gud lyser med strålkastarljus på oss och mörkret över vår mänskliga skydds-

BÄSTE LÄSARE!

Vi som fått uppgiften att arbeta fram Midnattsropet måste naturligtvis också syssla

med tidningens ekonomi. Det skall upprättat sägas, att det inte alltid är problemfritt men förvisso ej heller hopplöst. Du kan vara med och förenkla och underlätta vårt ar-

kåpa skingras och vi ser våra egna onda gåringar.

Helgelsen, det är Kristi verk i oss på jorden. Gud fostrar oss. Och hur går det till? Jo, först måste vi få vår karaktär reducerad till vad den är: att vår karaktär står under köttet och att den därför är ond. Vår karaktär meriterar oss inte.

Frälst från både det onda och det goda

Det finns någonting i världen som kallas för gott, och det finns någonting som kallas för ont. Men mellan detta som världen kallar gott och det som världen kallar ont, finns ingen väsensskillnad. Gud måste frälsa oss både från det goda och det onda, för att han skall kunna utföra sitt verk i oss. Hörde du det? Gud måste frälsa oss från det goda. Vi måste förstå det här, för att våra meriter när det gäller vår karaktär inte för oss närmare Gud utan i stället bort ifrån Gud.

Helgelse är inte vad vi gör. Det kan man bli ledsn över. Man tycker att man gör så mycket. Man ordnar och ställer och beslutar sig och arbetar, men det är inte helgelse. Vet du vad helgelse är? Det är frigörelse från sig själv. Det är inte någonting man själv åstadkommer, men när Jesus växer till i oss, när det liv han gett oss växer till i oss, då pågår helgelsen.

Ställ frågan: har vi någon egen helighet

som vi kan exponera? Naturligtvis inte. Men när Gud ser oss, ser han oss i Jesus Kristus och det som vi saknar i erfarenhet det har vi i Jesus. Och vad vi upplever, det är att det inneboende livet för oss framåt, och att Kristus växer i oss, och att vi genom helgelsen får bli mer och mer lik Kristi fullkomlighet.

Så heter det också i Hebr. 10:14:

"Ty med ett enda offer har han för beständigt fullkomnat dem som bliva helgade".

Det finns en fara i helgelsen. När den ambitiösa människan griper tag i det här, sker det ofta med fel perspektiv och man hamnar i något som kallas helgelseiver. Då är det frågan om att helga varandra. Det är de nya människorna, de pånyttfödda människorna, som är frälsta men inte helgade, som på så sätt försöker helga andra. Då har man vänt gärningsläran upp och ner, men fortsätter i den. Och då har man hamnat under lagen.

Kristi liv i oss

När vi nu ser det här som en helhet skall vi veta detta, att rättfärdiggörelsen, det är det stora begreppet. Det är till sin karaktär antingen — eller. Antingen har jag fått rättfärdiggörelse genom min tro på Jesus Kristus, eller så har jag förkastat honom och då är jag förlorad.

Pånyttfödelse och helgelse, det är två förlopp som följer av rättfärdiggörelsen.

Det är Kristi liv i oss, som förvandlar och nyskapar. Det är Kristi liv i oss som för oss närmare och närmare Gud. Det är Jesus som fostrar oss för att göra oss mer och mer lik honom, så att vi en gång skall kunna leva med Fadern i himmelen.

Rättfärdiggörelsen rycker oss bort från döden och synden. Vad är då rättfärdiggörelsens slutmål? Jo, det är nya himlar och en ny jord.

Låt oss till sist läsa om den himmelska framtid som vi har fått himmelsk legitimation att vara med i. Upp. 21:1-4: "Och jag såg en ny himmel och en ny jord: ty den förra himmelen och den förra jorden voro förgångna, och havet fanns icke mer.

Och jag såg den heliga staden, ett nytt Jerusalem komma ned från himmelen från Gud, färdigmyckad såsom en brud som är prydd för sin brudgum.

Och jag hörde en stark röst från tronen säga: Se, nu står Guds tabernakel bland människorna, och han skall bo ibland dem, och de skola vara hans folk, ja Gud själv skall vara hos dem och skall avtorka alla tårar från deras ögon, och döden skall icke mer vara till, och ingen sorg eller klagan eller plåga skall vara mer, ty det som förr var är nu förgånget".

ARNE IMSEN
undervisar

färdiggörelse genom tron

Låt oss se närmare på själva kärnan i bibelns teologi. Paulus förklaringar i Romarbrevet är laddade med sprängkraft av himmelsk karaktär, för här har vi den klara vägen för hur ordet öppnar himlen för oss eller stänger oss ute. Det finns inga krypvägar förbi det här. Människan kan inte krypa förbi det som öppnar himmelen: rättfärdigheten. Hon måste inneslutas i den.

bete avsevärt om du besvarar denna vänliga påminnelse om att tiden nu är inne för förnyelse av prenumerationen, med att helst omedelbart sända in avgiften för 1981

på pg. 57 16 20-4. Prenumerationsavgiften är Helår 60:-, Halvår 32:-, och kvartal 17:-. Tack för hjälpen och Gud välsigne Dig i fortsatt tjänst för Jesus Kristus vår Herre.

När Jesus sände ut sina lärjungar, så uppmanade han dem att inte ta med något på vägen — varken bröd ränsel eller penningar (Luk 9:3). Förövrigt hur skulle de ha kunnat ta något med sig? Jesus hade ju med sin andliga pondus kallat dem bort ifrån fisknät; tullhus och övriga inkomstkällor de kunde ha. Nej, Jesus ville lära sina lärjungar en helt ny livsprincip, den han undervisar om i sin bergspredikan: "Gören eder intet bekymmer. . ." för världens barn låter detta helt asocialt. Men det står faktiskt helt klart i bibeln att den som förkunnar evangelium ska ha sitt uppehåll av evangelium. (1 Kor 9:14) De som tog emot dessa utblottade predikanter och upplevde frälsning och hälsa genom deras bud-

serande tendenserna hos övriga apostlar. För att kunna vara helt fri i sin kamp och predikagärning, så gjorde han sig inte bruk av rätten att ta ut materiella välsignelser som han kunde få genom sin förkunnelse. Han arbetade med sitt tältmakeri och försörjde sig och de evangelister han hade med sig på resorna. Och så startade han in-

la evangelium till. De rörde sig med materiella resurser som var otänkbara för större delen av befolkningen i länder de kom till. I stället för att förhärlika Guds namn med att bota sjuka och driva ut onda andar, byggde man sjukhus och demonstrerade människans tekniska framsteg. Och så förlorade evangelium sin kraft.

Parallellt med denna utveckling har alltid funnits kallelse-

har vilddjurets märke, får varken köpa eller sälja. Och där är Sverige ett föregångsland.

Genom dessa nya bestämmelser stryps möjligheterna till fri mission. Det blir de som har någon ekonomisk organisation bakom sig som kan uppta arbete i främmande länder. Att genom sina händers arbete förtjäna levebröd och så på naturligt sätt få kontakt med folket, finns i de flesta länder ingen möjlig-

Missionärerna kom som kungar med materiella resurser som var otänkbara för det folk de kom till. Istället för att förhärlika Guds namn med att bota de sjuka och driva ut onda andar, byggde man sjukhus och demonstrerade människans tekniska framsteg. Så förlorade evangelium sin kraft

MISSION

Text: STINA FRIDOLFSSON
*Santo Domingo,
Dominikanska Republiken*

En helt ny livsprincip

skap, öppnade naturligtvis sina hem och skafferin. Och de blev på det sättet ytterligare välsignade.

Det hände också att lärjungarna inte blev mottagna. De fick predika för människor som förhärade sig och så drog över sig dom. Jesus uppmanade sina lärjungar att skudda stoffet av sina fötter till ett vittnesbörd mot den stad som inte tog emot dem. Vi vet av historien att många blev stenade eller på annat sätt fick ett martyrium. Vi läser i hebreerbrevet om de troshjältar som världen inte var värdig att hysa. De irrade omkring i öknar och bergstrakter, levde i hålor och jordkolor. De levde och dog som ett vittnesbörd och en dom mot sin samtid. De hade gått ut på Kristi befällning, utan några materiella tillgångar. Och eftersom de inte blev mottagna och kunde leva av evangelium, så fick de dö för evangelium, och deras blod fortsatte ropa emot dem som vänt dem ryggen eller förföljt och plågat dem.

Paulus var det sändebud som fick uppenbara och förverkliga gudsrikestanken med avseende på församlingen. Han grundlade församlingar i hela mindre Asien, och levde i ständig konflikt med och kamp mot de judai-

samlingar hos de mera besuttna för dem som led nöd. Många hade blivit fräntagna hem och släkt genom att de blivit kristna. Vi läser om hur han såg till att de olika församlingarna han grundlade fick vara med och offra medel till speciellt syskonen i Jerusalem, moderförsamlingen, där man hade stora behov. Paulus talar frimodigt om hur han "plundrade" vissa grupper för att kunna hjälpa andra. Själv levde han på sitt tältmakeri.

□ Enkelheten går förlorad

Sedan vet vi ju hur församlingarna / kyrkorna efterhand blev stora och starka från att ha varit små och förföljda. Många människor anslöt sig till någon kyrka för att få bättre anseende och även bättre ekonomisk framgång. Och kyrkan förvandlades till ett företag som hade goda anställningsvillkor. Arbetsmetoderna och budskapen blev allt mera politiska. Missionärer sändes ut, många gånger som socialarbetare och politiska redskap. Med fast lön och olika garantier från missionsorganisationen. För det mesta kom missionärerna som kungar i förhållande till människorna de skulle förmed-

medvetna individer som rest till okända trakter på Herrens befällning. Utan ekonomiska garantier från någon, organisation, men i ständig förbindelse med undrens Gud som ledde deras steg. Och så fick de uppleva hållbarheten i Guds ord, liksom också människorna de predikade för. De som tog emot dem och gav dem dagligt bröd, arbete och skydd, upplevde att det var gudsmänniskor de hade göra med. De kom som fattiga utlämnade främlingar, som behovets barn, hänvisade till omgivningens vilja att hjälpa eller förfölja. Och Guds namn blev genom deras liv och död förhärlikt.

□ Totalitär ekonomisk kontroll

Vi vet hur komplicerat det är i våra dagar att åka till andra länder. I större delen av världen har man genom lagstiftning omöjliggjort för människor att få arbetstillstånd och skaffa sig utkomst i andra länder än sitt eget hemland. Man märker globalt en totalitär ekonomisk kontroll som förbereder antikrists framträdande. Vi förstår att tiden är mycket kort att verka. I profetian talas om hur det kommer att bli: Den som inte

het till. Och stora organisationer med internationellt erkännande får allt mer styra kyrkornas missionsverksamhet. Hur många missionärer är inte helt eller delvis avlönade av SIDA?

Men Herren har råd i alla situationer. Som ett litet fattigt folk, utan resurser att försörja en massa missionärer i olika länder, som vi så gärna skulle vilja, har vi fått uppleva hur Gud vänt på allt traditionellt tänkande när det gäller mission. Till vårt missionscenter i Stockholm, vårt kära Gamla Bro, har Gud sänt människor från de mest omöjliga missionsländer. Från hela arabvärlden, från latinamerika — ja, från nästan hela världen har nyckelpersoner kommit och under kortare eller längre perioder fått undervisning om Gud väg genom bibelstudier, bön, arbete och evangelisation. Så har de återvänt — ofta tvingats genom utvisning — till sitt hemland. Och där i sitt land utgör varje syskon en bas och möjlighet till att förankra det underbara maranatabudskapet i ett sunt och riktigt församningsliv.

De senaste åren har vi varit med om en explosion som på ett underbart sätt bevisar för oss Guds Ords inneboende

kraft. Plötsligt har vi små evangelisationsenheter i Malmö, Göteborg, Jönköping, Örebro, Eskilstuna, Umeå, osv. osv. Varje enhet har grundlagts efter apostlprincipen: Fri och oberoende av alla har jag gjort mig till allas tjänare. (1 Kor. 9:19) Ut-sända vittnen från moderförsamlingen i Stockholm har kämpat för att inte med ekonomiska behov tynga ner syskonen i Stockholm. Hellre försöker man hjälpa till och återgälda för den andliga kraft och undervisning vi hela tiden får hämta från vår bas i Stockholm.

De som tagit emot vittnen på olika platser, har blivit välsignade och öppnat sina hjärtan och hjälpt till med de materiella behoven. Så har alla fått uppleva hur Gud fyller alla behov i hårlighet.

- ☐ **Samma princip utöver hela jorden**

Genom de syskon vi har från olika länder, har Gud gett oss möjlighet fortsätta bygga efter samma princip på många platser utöver jorden. Gud har anförtrött oss en suverän strategi som vi ska vara rädda om. Och just genom denna strategi: "Det är saligare att giva än att taga" får vi möjlighet att verka i frihet, och vinna dess flera. Ja, vi får rent av göra Paulus erfarenhet till vår:

"I veten ju, att de som förrätta tjänsten i helgedomen få sin föda ifrån helgedomen och att de som äro anställda vid altaret få sin del, när altaret får sin. Så har ock Herren förordnat, att de som förkunna evangelium skola hava sitt uppehälle av evangelium. men jag för min del har icke gjort bruk av någon sådan förmån.

Detta skriver jag nu icke, för att jag själv skall få någon sådan; långt hellre ville jag dö. Nej, ingen skall göra min berömmelse om intet. Ty om jag förkunna evangelium, så är detta ingen berömmelse för mig. Jag måste ju så göra; och ve mig, om jag icke förkunnade evangelium! Gör jag det av egen drift, så har jag rätt till lön; men då jag nu icke gör det av egen drift, så är den syssla, som jag är betrod med, allenast en livegen förvaltares. Vilken är alltså min lön? Jo, just den, att när jag förkunna evangelium, så gör jag detta utan kostnad för någon, i det jag avstår från att göra bruk av den rättighet jag har såsom förkunnare av evangelium. Ty fastän jag är fri och oberoende av alla, har jag dock gjort mig till allas tjänare, för att jag skall vinna dess flera." (1 Kor. 9:13-19)

VI STUDERAR ORDET. Brevet till Romarna(2)

EVANGELIUM OM SONEN

Peter Ögren undervisar

Det är inte svårt för någon att komma till Jesus. Han är varken högtidlig eller kyrklig. Inte ens helig i bemärkelsen ouppnåelig. Det är mer än man kan säga om oss människor, som ofta sätter oss på så höga hästar att inte ens Gud kan nå oss. Och då vi rasar i backen och behöver Gud, kan vi inte nå Honom, den Helige och Uppnåelige. Vi är alldeles för belastade.

Det behövs verkligen en medlare mellan oss och Gud. En sådan som Jesus, en sådan som är så lik oss att vi vågar gå till honom, och ändå så olik oss att vi kan tro på honom.

"Evangelium om Hans Son, vilken såsom människa i köttet är född av Davids säd, och såsom helig andevarelse är med kraft bevisad vara Guds Son, alltifrån uppståndelsen från de döda, ja, evangelium om Jesus Kristus vår Herre." Rom. 1:3, 4

I förra numret började vi med att läsa den första versen och nämnde också den andra något. Skall man överhuvudtaget läsa Romarbrevet så är det nödvändigt med den bakgrunden. Det handlar om evangelium som bara finns i ett exemplar, nämligen Guds evangelium. Det är själva nyckelordet för Romarbrevets ämne. Ingen människa kan berömma sig av det eller profitera på det eftersom upphovsmannen och ägaren alltid bjuder på det helt gratis. Skulle det vara så att man stöter på ett evangelium som kostar något så vet man genast att det är ett "annat" evangelium. Guds fria evangelium höjer långt över och bortom den sfär av orenhet, förljugenhet och synd som härskar här bland människorna i vår värld.

Det som var långt borta kommer nära

Men då är det ju ouppnåeligt, invänder någon. Vad hjälper det om det är gratis om man inte kan få tag på det. Ja, så är det ända tills man upptäcker en av de stora hemligheterna med Guds evangelium som avslöjas i den 3:e versen. Där möter vi Honom. Sonen. Jesus Kristus. Han som kom ner till oss, in i vår värld som människa. Som en av oss. Och så blir evangelium tillgängligt för oss. Det som var långt borta och ouppnåeligt kommer plötsligt

nära. Det som kostade för mycket blir plötsligt gratis.

"Ty en enda är Gud, och en enda är medlare mellan Gud och människor, en MÄNNISKA, Jesus Kristus. 1 Tim. 2:5"

Ljus och mörker kan ej förenas

Det är som människa han medlar mellan dig och Gud. Och här finns den enda möjligheten att komma över den djupa klyfta, som ligger som en oöverstiglig barriär mellan människan, vem hon är, och en helig, rättfärdig Gud. Gud älskar oss och vill inget hellre än att ha en djup och intim gemenskap med varje människa. Men det är omöjligt. Hans helighet tillåter ingen orenhet. Och hans rättfärdighet tillåter ingen orättfärdighet. Gud kan inte som vi bara se mellan fingrarna och bagatellisera synden. Att syndaren och Gud skulle kunna ha något gemensamt är lika omöjligt som för ljus och mörker att förenas. Så vi ser att Gud själv inte kan överbrygga den klyftan. Nej det är ju han själv som har satt dessa gränser. Men det är människan som är skyldig till uppkomsten av denna vidriga avgrund som skiljer oss från Gud.

Hur når vi fram till Gud?

Om nu Gud inte kan skapa någon bro över svalget så går ju tanken genast till människan. Vad har då vi för chanser att kunna komma över och nå fram till Gud?

Ja, många har försökt. Tusentals och åter tusentals försök har gjorts. Alltid med samma resultat. Totalt fiasko. Allt ifrån Kain och Abels dagar har man drivits

forts. sid. 16

För varje människa kommer det tillfällan då hon måste fatta viktiga beslut. I frågor som rör yrkeskarriär, könsroller, familjebildning, barnuppföstran, religion och tro kan man aldrig komma undan livsavgörande beslut.

I den här artikeln blir Maj-Christine Ögren, 29, medarbetare på MR, själv utfrågad. Maj-Christine berättar hur hon mötte dessa frågor, väcktes över sin situation och hur besluten mognade fram.

Alltsammans började egentligen en natt i en folkvagn mitt i skogen...

Det verkade vara rena rama slumpen, att den här intervjun kom till. Vi hade bestämt oss, Maj-Christine och jag, att vi skulle göra en intervju för Radio Maranatas finskspråkiga sändning, men det var en av de där dagarna, då ingenting fungerar.

När vi kom in i studion för att få teknisk hjälp, så var den öde och tom. Inte en människa fanns på platsen. Vi hittade en fin bandspelare, men kunde inte använda den. Inte heller han som vi bad om hjälp. Vi var tvungna att använda en ynkelig liten apparat, och kvaliteten på bandet blev dålig.

Men som vi vet, så samverkar allt till det bästa för dem som älskar Gud, så det gällde bara

att tacka honom för misslyckandet och försöka lista ut vad han menade genom att låta det ske. Och sedan kom vi på det: Det var ju därför att folk äntligen skulle få läsa en intervju med henne som själv har intervjuat så många människor och gjort så många reportage om andra. Och här kommer den nu.

— Maja, hur länge har du varit frälst?

— Ja, det är faktiskt sex år precis nu.

— Blev du frälst i Maranata, eller var du frälst när du kom med?

— Jag blev inte frälst i Maranata och inte i någon församling överhuvud taget. Jag blev

frälst i skogen mitt i natten i en folkvagn.

— Det låter ju spännande. Vill du berätta lite mer om det.

— Ja, jag kanske måste förklara mig. Det var så, att jag var journalist på en tidning och hade kommit i kontakt med en narkoman, som hade blivit frälst. För mig var det ett väldigt bra nyhetsuppslag, och jag bestämde mig för att söka upp den här killen. Han satt på ett sjukhus för avgiftning. Men han var alltså frälst nu och sade sig ha blivit helt förvandlad.

— så jag åkte dit, och det jag fick se gjorde mig ganska förvånad, för han hade verkligen blivit annorlunda. Jag kände honom sen tidigare och hade sett,

RITVA SALLINEN frågade och PETER ÖGREN, Maj-Christines man, fotograferade.

EN NY IDENTITET

Maj-Christine Ögren var journalist och yrkeskarriär, men tänkte

att han inte hade speciellt mycket hopp. Läkarna hade också sagt, att det var ute med honom. Men sen hade han hittat en bibel och böjt knä i sin fängelsecell, fått uppleva frälsning och blivit helt löst från det gamla.

Det var det här vittnesbördet som fick mig att börja tänka på Gud. Jag hade aldrig gjort det tidigare. Så började jag läsa bibeln och lite kristna böcker. Jag blev mer och mer intresserad och till slut efter en ganska lång tid — kanske två, tre månader — så blev jag frälst.

— Jag var med på en fest, och då såg jag skillnaden på de kristna jag hade träffat, den renhet de hade, och den här fes-

ten. Det äcklade mig på något vis. Allt det gamla stod mig upp i halsen. Därför åkte jag hem till en kristen kamrat från den här festen och sa, att jag ville bli frälst.

— Vi åkte i min bil ut i skogen, för att den här kamraten bodde tillsammans med sin mamma inne i en etta, så vi kunde inte vara där och be till Gud. Jag sa till Gud där i skogen, att jag ville bli frälst. Och det blev jag. Jag kände, att Jesus tog emot mig den natten. Jag såg honom framför mig och upplevde, att bördan lyftes.

— Vilket blev du först, gift eller frälst?

— Jag blev frälst först.

— Det är alltså inte din man, Peter Ögren, som har påverkat dig?

— Nej, inte alls. Nu hör det till saken, att det var han som satt i den här fängelsecellen och blev frälst.

— Men hade de sagt till mig då, att jag skulle gifta mig med honom, så hade jag skrattat bara, för det fanns inte någon sådan tanke ens. Och snart därefter flyttade han till England och jag flyttade till Stockholm och vi hade ingen kontakt på över ett år, och under det året hade jag blivit frälst. Så det hade ingen betydelse i det sammanhanget.

— Kan du tala om för mig, Maja, vad frälsning egentligen är?

— För mig är frälsning det naturligaste som finns på denna jord. Man får den avbrutna kontakten med Gud tillbaka, ursprunget. Man känner att det är det man är skapad till. Att det börjar fungera... Det är det mest harmoniska tillstånd man kan befinna sig i. Men det innebär ju också, att man blir renad ifrån

synden, att man vänder sig bort ifrån synden och mot Gud. Man omvänder sig helt enkelt och får uppleva en befrielse från synden och världen, som är fantastisk. Det har inte att göra med en moralisk upprustning, inte att man ska försöka bli moraliskt bättre, utan att man äger ett nytt liv. Man blir pånyttfödd, säger man.

— Nu står det i ett bibelställe, att man ska göra bättring, och sedan ska man låta döpa sig. Och i samband med dopet ska man få mottaga den helige Ande. Vilken betydelse har dopet då?

— För mig är dopet en frälsningsupplevelse. Det står också i bibeln, att "den som tror och blir döpt, han skall vara frälst". Bibeln talar mycket om dop. Det läste jag om, när jag hade blivit frälst. Jag hade inte kommit i kontakt med varken vuxendop eller barndop eller sådana saker, utan jag var helt fri från sådant. Jag läste i bibeln rakt upp och ned som det stod och kom fram till den slutsatsen utan någon påverkan, att jag måste döpa mig för att kunna följa Jesus.

— Ett av de bibelställen som hjälpte mig att bestämma mig, var det där om Filippus och den etiopiska hovmannen. När Filippus hade förkunnat evangelium för hovmannen och denne hade tagit emot frälsningen, så gick de båda ner i vattnet och mannen blev omedelbart döpt. För mig var det lika naturligt, att jag också skulle döpas. Jag fick uppleva i dopet, att jag fick begrava min gamla människa och fick stå upp i ett nytt liv. Den här troshandlingen innebär ju också en bekännelse samtidigt. Det gjorde det lättare för mig att leva som kristen.

— Du nämnde något om barndop. Vilken åsikt har du om det?

— Jag är ju barndöpt, men jag har inget som helst minne av den händelsen. Jag var ju bara en baby då.

— Du tycker, att det inte är rätt att döpa barn?

— Nej. Som nyfrälst hade jag kontakt med en präst som jag frågade: "Hur i all sin dar, var har ni fått det här spädbarnsdopet ifrån? Det står ju ingens-tans i bibeln". Då nämnde han att det stod någonstans om husfolket, som lät döpa sig. Då var det troligen barn med också, tyckte han. Men det är nog en vag förklaring. Det står faktiskt inte i bibeln, att man skall döpa barn. Ett litet barn kan ju inte tro. Jag anser, att man ska bestämma sig först, om man vill följa Jesus och sen kan man döpas. Det kan ju inte ett litet barn göra. Det vet inte alla, vad det är frågan om.

— I din församling sänker man hela människan i vattnet, när man döper. Hänger den där vanan på något sätt ihop med begravningsakten du nämnde om? Du sa ju, att du fick begrava din gamla människa?

— Ja, det tycker jag nog, att det gör. Jag kan inte riktigt svara på den frågan, men bibeln ger ju exempel på, då man förstår att hela människan sänks i vattnet. Jag tror att det har en andlig betydelse också.

— Det är en sådan där förebildlig handling. Man begraver ju inte heller en människa så att man strör en handfull jord på hennes huvud, eller hur? Men Maj-Christine, jag förstod, att dopet hade en helt avgörande betydelse för hela ditt liv som kristen. Kan du förklara det litet närmare?

— Ja, det var bekännelsen som var så viktig. Jag var journalist på en liten plats, där alla kände mig. Alla visste förstås, att jag skulle döpas. Det spred sig som en eld, det här ryktet. Det lilla kapellet, där jag döptes, var fullproppat med folk. Jag fick också tillfälle att skriva i tidningen, där jag arbetade. Det blev en bild på löpsedeln när jag döptes och ett väldigt uppslag.

— För mig var det nyttigt, att jag så hade blivit tvungen att bekänna öppet. Det är viktigt för en kristen att bekänna att man är frälst. Det har stor betydelse för den fortsatta vandringen. Man får frimodighet genom detta steg, tror jag. Och det är inte bara en demonstrati-

forts. nästa sida

I höstas födde Maj-Christine sin tredje son — i hemmet.

forts. fr. föreg. sid.

on inför kamraterna; det är också inför världen och andemakterna.

— **Bibelstället, som jag citerade, talade också om den helige Andes gåva. Några kallar det för andedop, och det uttrycket brukar också maranatapredikanterna använda. Vad är andedop för något?**

Jag var en yrkeskvinna som värdesatte min yrkesutbildning högt. Nu har jag fått andra värderingar. Nu vet jag, att min uppgift är att vara mor och hustru, att ta hand om mina barn och vara lärarinna i hemundervisningen. Det är en underbar tjänst.

— För mig och för de allra flesta är det en punktuell erfarenhet av Guds Ande. Man får en upplevelse, helt enkelt. Jag upplevde det så att jag blev döpt i Guds kärlek. När jag blev frälst, så fick jag ta emot en del av den helige Ande, men inte på detta sätt som jag fick uppleva senare.

— När Jesus efter sin uppståndelse uppenbarade sig för lärjungarna sa han att de skulle stanna i Jerusalem. Så här sa han: "Johannes döpte i vatten, men få dagar här efter skolen i bliva döpta i den helige Ande". Det här visar ju, att det är en speciell upplevelse.

— Så var det för mig också. Det var en gång, när jag tackade Gud. Då blev frälsningen så dyrbar och levande för mig, att jag kom som i en annan värld. Jag fick uppleva, hur Guds ljus liksom på ett helt annat sätt omslöt mig på alla håll. Jag kände, att jag fick den här kraften som bibeln talar om. Det låter säkert väldigt mystiskt, men det är mycket naturligt när det sker.

— **Och man vet, när man blivit andedöpt, eller hur?**

— Ja, man blir förvissad. Anden i en vet, att man har blivit döpt i Guds Ande. Och man får just den här kraften och viljan att tjäna Gud, att efterfölja Jesus. När man blir frälst, så överlämnar man sig åt Jesus. Men kraften får man i andedopet. Då vill man ingenting annat än följa och tjäna Jesus.

— **Räcker det alltså inte, att man förkunnar evangelium? Är det nödvändigt att också efterfölja Jesus?**

— Ja, det är nödvändigt, i alla fall om man vill göra som bibeln undervisar oss. Att förkun-

na evangelium idag, det måste vara förmer än ord. Det räcker inte om man säger till människor, att de måste bli frälsta. De måste ju se på mig och på de andra kristna, att vi lever som vi lär och som bibeln säger. Det är efterföljelse för mig. Till exempel att leva enkelt och att inte leva för sig själv utan i första hand leva för andra människor. Jag tror, att det är väl det som

taler mera än alla väckelsekampanjer. Syskon som följer Jesus, när det syns att de verkligen gör det också.

— **Det verkar så, att man i Maranata har velat ta efterföljelsen på allvar. Tror du att de gör det mera i Maranata än i andra församlingar?**

— Ja, det vet jag att de gör. När jag blev frälst, så kom jag med i en pingstförsamling i samhället där jag bodde. Och när jag fick anställning på en kristen tidning, gick jag med i en större pingstförsamling här i Stockholm. Jag får nog säga att jag blev besviken. Det var väl inte riktigt det jag hade tänkt mig. Jag levde anonym i den där församlingen ett år. Ingen brydde sig om mig, fast jag försökte få kontakt. De hade sina vanliga arbeten och kom bara till mötena ibland. För mig var det inte kristendom.

— Jag började be till Gud om att få kontakt med syskon, som på heltid ville tjäna Gud. Och sen fick jag kontakt med Maranataförsamlingen. Då fick jag också kontakt med syskon, som inte bara kom till möten då och då utan hade flyttat tillsammans för att kunna tjäna Gud bättre, syskon som hade bett till Gud om andra vägar än att gå ut i samhället och arbeta. Då hade man också börjat arbeta i församlingen med dagliga tjänster för att kunna försörja sig och evangelisera samtidigt. Man hade hotell och servering och en affär med andrahandskläder och så vidare, just för att nå människor samtidigt när man försörjde sig. För mig var det bönesvar. Jag kände, här kan jag ställa upp. Det var Guds svar på mina böner.

— **Hur förvandlades ditt eget**

liv genom att du kom till i Maranata?

— Det blev väldiga konsekvenser. Gud är sådan, att han skickar inte in en i någonting helt plötsligt, utan det blir en utveckling. Redan tidigare, innan jag kom i kontakt med Maranata, hade jag slutat på den där kristna tidningen och börjat på ett sjukhem som sjukvårdsbiträde. Bara det var ju ett stort steg. Många tyckte, att man bytte ner sig. Men jag upplevde Guds kallelse till det. Att lära mig arbeta praktiskt. Så jag började på ett sjukhem då, och sen träffade jag de här maranata-syskonen.

— Efter en tid flyttade min man och jag — vi var gifta då — in i en storfamilj. Det var ett naturligt steg för oss. Vi blev tvingade in i storfamiljen för att vi blev utan bostad helt enkelt. Min man upplevde en väldig konflikt på sin arbetsplats, som också var ett sjukhus. Då upplevde han, att han skulle vilja tjäna Gud på heltid. Han började då att sälja pepparkakor tillsammans med syskonen i församlingen, med motivet att evangelisera samtidigt, naturligtvis. Och jag hade ju min uppgift som maka och hustru och sedermera också som mor.

— **Du har antagligen helt andra tankar om yrkeskarriären och sådant än de flesta kvinnor nuförtiden?**

— Jag tycker inte att samhället ska behöva ta hand om mig bara därför att jag skall föda ett barn. Det är ju någonting som kvinnor gjort i alla tider. Och är det en normal förlossning och graviditet skall man inte behöva åka in på något sjukhus.

— O ja, jag fick ett helt nytt sinne, en helt ny håg. Jag var ju, kan man säga, en yrkeskvinna, som värdesatte min yrkesutbildning högt. Nu hade jag helt plötsligt fått andra värderingar. Nu vet jag, att min tjänst och uppgift är att vara mor och hustru och ta hand om mina barn. Vi har ju tagit ganska stora steg när det gäller barnen, för vi har hemundervisning i vår församling. I vår familj har vi tre små barn nu, men de växer ju så småningom och blir större. När de börjar skolan, så kommer jag att sköta undervisningen själv. Här har jag min huvudsakliga uppgift som mor och också som lärarinna.

— **Du tycker inte, att det är**

något mindervärdigt för en kvinna att bara vara mor?

— Tvärtom, det är en underbar tjänst.

— **Men nu måste du upplysa oss lite närmare, Maj-Christine. Jag tror inte att det finns många moderna kvinnor som förstår dig.**

— Ja, man upplever Guds välsignelse på ett helt speciellt sätt, när man bejakar att man är kvinna och som kvinna har speciella uppgifter som en man inte klarar av. Det är en enorm frigörelse att få bejaka sin kvinnlighet, att bli beroende. Istället för att bli oberoende blir man helt plötsligt beroende — av sin man och församlingen.

— **Men det där låter ju konstigt!**

— Det gör det säkert. Men för mig var det en frigörelse. Jag kände mig trygg och jag kände: Här, är min plats. Det betyder ju inte, att man kommer in i någon slags underkastelse av fruktan och av skräck, fastän det kan låta så. Det innebär en trygghet och skyddad ställning.

— **Och inte att vara slav under mannen?**

— Nej, o nej. I bibeln beskrivs ju mannens och kvinnans förhållande i ett äktenskap som förhållandet mellan Kristus och församlingen. Som Kristus älskar församlingen så skall man-

nen älska sin hustru. Och hon ska vara honom trogen som församlingen är Kristus trogen. Så det är ju inte några som helst sådana aspekter som — vad var det du sa? — något slags våld eller trældom. Man får däremot en uppgift att tjäna i sitt hem, ja, städa och göra snyggt till dess han kommer hem, att ta hand om barnen på det praktiska planet, och så vidare. Han har andra uppgifter, som belastar honom. Men det är skönt att veta, att han i alla fall hela tiden finns vid min sida som den som är huvudet hemma.

— **Det här ter sig som en antirevolution mot alla moderna krav på kvinnans frigörelse. En frigörelse genom att underkas-**

ta sig! Vilken tanke! Men vi måste lämna det här intressanta samtalsämnet och fortsätta för det är ännu annat jag vill veta. Till exempel det där med hemundervisningen. Vad är det för något och vad tjänar det till?

— Det började för några år sedan. Några föräldrar upplevde det orimliga i att skicka sina barn till den svenska skolan. Jag kanske inte behöver förklara närmare, för många är ju kritiska mot den svenska skolan idag och ser vart utvecklingen går. När man har bibelns ideal, så kan man inte låta sina barn undervisas av människor som har helt andra ideal. Skolan är ju en så pass stor del av livet, att barnen formas efter detta. Vi upplevde, att det inte räcker med ett par timmars söndagsskola för att uppväga allt det som barnen får i sig i skolan, i den vanliga undervisningen. Detta ledde till handling. Flera föräldrar tog sina barn ur skolan och började undervisa dem inom storfamiljens ram, hjälptes åt i undervisningen. Och det har visat sig, att det har varit räddningen för många, av våra barn.

— Det var så det började. Och vi tänker inte ge upp på något sätt fast samhället har reagerat våldsamt emot den här formen av undervisning och menar, att barnen blir isolerade och inte alls får samma kunskapsnivå som övriga barn, vilket är helt fel. Man har ju sett att det har varit tvärtom. Våra barn har verkligen utvecklats i positiv riktning. De har blivit riktiga personligheter. Så upplever jag det. Och jag har varit med från början. Vi har sett exempel på barn som annars skulle ha blivit förstörda i en vanlig skola, barn som inte orkade med trycket där.

— Jag har också hört, Maja, att du varit med om en hemförlossning, det vill säga, att du har fött det tredje barnet hemma. Kan du berätta varför du har kommit till ett sådant beslut?

— Jag tycker inte, att samhället ska behöva ta hand om mig bara därför att jag ska föda ett barn. Det är ju någonting som kvinnor har gjort i alla tider. Och är det en normal graviditet och förlossning, så ska man inte behöva åka in på något sjukhus. Det vill jag inte göra, när jag anser att det inte behövs. Jag tycker att jag ska få tillfälle att göra det hemma — och det gjorde jag. Jag ville föda mitt barn i lugn och ro, helt enkelt, slippa gå genom alla rutiner på sjukhuset. Det var en fin upplevelse.

— Men den här hemförlossningen var samtidigt en protest. Jag tycker att samhället har gått för långt i de enskilda individernas liv. Man lägger sig i för mycket. Människan blir så beroende av samhället, att hon inte klarar någonting. Kvinnan kan inte klara av att föda barn i hemmet, tror hon. En förälder kan inte undervisa sina barn själv, tror hon. Den utvecklingen skrämmar mig.

— Är det så att i Maranata försöker man vara så oberoende av samhället som möjligt?

— Ja, vi vill vara beroende av Gud i första hand.

— Anser du, att det utgör en fara för kristna att vara beroende av samhället?

— Ja, absolut. Om man till exempel tar emot statsbidrag som de flesta församlingar gör. Det är inte bara det att man blir beroende, utan man tar också bort kampdelen i tillvaron. Allt blir för lätt. Man får bidrag och behöver inte kämpa ideellt längre. Visserligen är det mycket

ideellt fortfarande, men det finns inte det här som vi upplever att satsa helt — annars rasar det ihop för oss — vilket man ju fick göra förr i världen. Det har också visat sig, att un-

belordet, att alla som vill följa Jesus ska bli förföljda. Om det blir förföljelse, så är det väl bra att församlingen är självständig och kan klara sig utan samhället. Vad säger du Maia?

Maj-Christine skickar iväg äldste sonen Mika med soppåsen. Pappa Peter fotograferade.

domarna hade en annan inställning förut, en helt annan håg. Man var tvungen att offra någonting för att bygga upp något annat. Men idag är det inte så.

— När man tar bort kampmomentet, så tar man bort meningen med hela tillvaron, anser jag. En människa och en församling behöver inte kämpa för att överleva. Samtidigt blir man mer och mer beroende av staten och av samhället istället för att vara beroende av Gud. I det långa loppet blir det så, att staten får en hel och full insyn i och med bidragen.

— Nu säger församlingen, att samhället inte alls behöver få någon insyn. Detta är inte sant. En utveckling, som går åt ett visst håll, den går ju inte tillbaka utan fortsätter att gå upp de här givna trappstegen, så att säga. Det är väldigt farligt, och man ser nog inte själv, vart vägen går.

— Kanske tänker man i Maranataförsamlingen också på bi-

— Ja, det är ju en nödvändighet i ett sånt läge. Men det har man ju också tagit bort idag. Idag ska det bara vara bekvämt och härligt och underbart att vara frälst. Men det är inte sant. Det finns också ett kampmoment, som stimulerar att leva vidare. Så upplever jag det.

— När man lyssnar på dig får man den uppfattningen, att det är en väldigt omfattande fråga det att vara frälst. Är det nu inte alls så, att man blir frälst på en gång? Är det hela livet det gäller?

— Frälst blir man ju på en gång. Det står i bibeln, att den som åkallar Herrens namn, han skall vardas frälst. Ett ödmjukt och förkrossat hjärta som åkallar Herren får alltid svar. Man behöver inte ha några teologiska utläggningar eller nånting, utan man ropar till Jesus i nöden och han svarar. Men sedan får det ju konsekvenser, det nya livet. Det är inget som man lär

forts. sid. 16

Planera för
**SOMMAR —
KONFERENSEN**
på Gärdshyttans gård
— 13 km söder om Askersund —
11 - 19 juli 1981
För ytterligare information ring
Gärdshyttans gård, Hammar
Tel. 0583 - 707 00

Bestörtning i Eskilstuna

Stoppa Radio Maranata!

Text: GUSTAF JILLKER

□ Radio Maranata har vållat bestörtning i Eskilstuna. I slutet av februari larmade ordföranden för närradions samarbetsorgan i Eskilstuna om ett "hetsprogram" mot den svenska polisen. I lokaltidningarna citerade ordföranden en sekvens ur Radio Maranatas program.

Ett ramaskri av protester höjdes. Chefsåklagaren i staden skyndade ut i pressen och förklarade att programmet var åtalbart. Det var förtal av myndighet och som sådant åtalbart av honom själv om inte polisen gjorde egen anmälan.

— Om programmet innehåller det som verkligen sagts i tidningarna kommer vi förstås att överväga en anmälan, förklarade en djupt skräddad polisman för lokaltidningarna.

Och från närradiokommittén i Stockholm hördes en upphetsad kvinnoöst:

— Ge oss bara en formell anmälan så skall vi sätta stopp för Maranata!

Polisen i Eskilstuna utlyste ett brådskande sammanträde för topparna inom kåren och kallade stadens samtliga tidningar till en viktig presskonferens. En skakad polis-mästare i staden trädde skälvtande fram och sade:

— Programmet är ett otäckt angrepp mot rättssamhället.

Såväl polisledningen som polisfacket var djupt chockade och ämnade genast koppla in Rikspolisstyrelsen och Svenska Polisförbundet. (Fortfarande allt enligt lokaltidningarna.)

Som dokumentation sändes det upphet-sande programmet åter ut i etern, men nu för rikspublik genom Dagens Eko.

Affären växte snabbt till kusliga proportioner, konstaterade lokaltidningarna. Ordföranden i närradions samarbetskommitté hade efter avslöjandena nödgats begära särskild uppmärksamhet från polisens sida. Efter avslöjandena hade han utsatts för ett allvarligt hot om att bli mördad. Påföljden var att han tvingats överge sin bostad. Hotet kunde antas komma från någon som stod Maranata nära, trodde en av lokaltidningarna säkert.

Polisen var bekymrad. Det visade sig svårt att juridiskt komma åt den ansvarige för programmet eftersom Radio Maranata inte sorterade under vare sig radiolagen eller pressens opinionsnämnd.

— Att begära replik är meningslöst. Vårt hopp är att Justitiekanslern (JK) skall ingripa, suckade en polisman i lokaltidningarna.

Men i Stockholm svarade man hos JK uppgivet att så länge inte någon enskild person eller särskild folkgrupp utpekats, kunde inte JK ingripa.

JK hade redan erfarenheter. För ett halvt år sedan försökte någon få den ansvarige för ett annat program från Radio Maranata på annan ort fälld för uppvigling. Uppviglingen hade bestått i att, o rysansvärda tanke, folk uppmanades att inte låta sina barn gå i vanlig skola utan undervisa dem själva i hemmet. JK fick ingen anledning att ingripa.

I det läget gav man från närradiokommittén i Stockholm tillkänna att man hade

Arne Björkman: — JAG BLEV FELCITERAD

Om Eskilstuna-Kuriren hade kontaktat mig före skulle vissa missförstånd röjts undan. Aftonbladet och Dagens Nyheter ringde upp och kunde i sina artiklar berätta, att "angreppen" endast gällde en viss kategori poliser och läkare. Programmet syftade inte på poliskåren som helhet utan var riktat mot de "polisknektar", som nedlåter sig till att förakta, häna, bespotta och misshandla för dem obehagliga personer. Om sedan dessa "polisknektar" är raggare, lagerchefer, vaktmän, militärer, byråkrater, mental-skötare eller poliser har ingen betydelse, för programserien handlar om ett slags otäck mentalitet, som jag i programmet kallar "polisknektarmentaliteten". Den benämningen fick jag genom att addera polisbrutaliteten med det råa och hånfulla synsättet hos de romerska soldaterna — de osjälvständiga orderlydarna — som spikade fast Kristus på korset.

□ Det blev fällande domar i en skandalartad rättegång i Örebro nyligen då latorpsbråket under sommarkonferensen 1979 äntligen kom upp. Hans Brynte, Malmö, dömdes till 100 dagsböter för misshandel och olaga tvång, medan Peder Blom, Bromma, dömdes till 70 dagsböter för olaga tvång och olaga hot. Hans Brynte skall dock enligt tingsrättens beslut inte behöva betala sina böter, eftersom han anses ha avtjänat sitt straff genom den långa tid, 21 dagar, han suttit anhållen och häktad, bl a på den beryktade kumlbunkern.

— Domen är en skandal, säger Hans Brynte. Utslaget innebär att det nu är fritt fram för vilka provokatörer som helst att

Domen en skandal!

Text: GUSTAF JILLKER

tröttnat. Gick inte det ena så gick väl det andra.

— Nu tänker vi begära banden från Maranata. Därefter överlämnar vi med stor sannolikhet ärendet till JK för prövning. Möjligheten finns att komma åt Maranata genom att pröva om Maranata producerar sina program lokalt eller inte. Enligt bestämrelserna skall programmen till 50 procent göras lokalt, men polisprogrammen är gjorda i Stockholm.

Det hade sagts att programmen var rena hetsprogrammen mot polisen. Man kunde undra vad hetsen egentligen gällde. Fanns något åtalbart fick väl rättvisan ha sin gilla gång under kontrollerade former. Men här gällde det att "komma åt" Maranata. Här gällde det att "stoppa".

Det finns fortfarande något som heter

Producent
för polis-
program-
men var
Arne
Björkman

yttrandefrihet här i landet, inskrivet i en grundlag på vilken hela vår demokrati vilar. Det är djupt betänkligt att den första reaktionen är att ifrågasätta Radio Maranatas yttrandefrihet. Det är en primitiv reaktion. Finns ingen grund för de anklagelser som riktas i programmet, är det ju lätt att tillbakavisa dem. Men vår erfarenhet har tyvärr varit att polisen varit synnerligen obenägen att kommentera de allvarliga fall av polisövergrepp som påtalats vid uppre-

pade tillfällen. Det är tydligen bekvämare att söka stoppa Radio Maranata än att bemöta kritiken.

— Vi är absolut inte några polishatare, men vi vill genom radioprogram belysa den situation som råder i vårt samhälle, sade Folke Jacobsson, den ansvarige för sändningen. Han fortsatte i lokaltidningen:

— Det syftet är nått även om vissa formuleringar som kunde uppfattas stötande, kanske kan ångras så här efteråt.

Kanske även Eskilstuna-Kurirens ord kunde få någon att besinna sig, kanske tidningen själv kunde tänka över sina egna ord.

— I ett öppet samhälle som vårt får man också uthärda att det sägs kvalificerade dumheter och möta dem med kraftfulla argument i opinionsbildningen. Det är ingen dålig metod.

Det program som väckt all denna uppmärksamhet, var del 2 i en programserie. Och ska man korrekt kunna bedöma innehållet i, och syftet med programserien måste man höra samtliga tre programmen. Den som hört bara delar därav ska inte uttala sig om innehållet.

I del 2 förs ett konstruerat telefonsamtal mellan mig och en "lyssnare". Det gjorde vi för att bemöta ett par lyssnarreaktioner efter del 1. Från detta samtal har Eskilstuna-Kuriren ryckt några meningar ur sitt sammanhang och förvrängt dem. Därför vill jag citera ett längre sammanhang ur "telefonsamtalet" mellan "lyssnaren" L och "programledaren" P.

L: Ni påstår att det finns rasister inom poliskåren. Och såvitt jag vet får inte rasister ta anställning inom vårt demokratiska ...

P: Ja, ja, med det är inte vad man säger sig vara när man söker en anställning eller söker en utbildning som gör en människa till rasist eller icke rasist utan det är ju hennes uppträdande, hennes värderingar, hennes tankar och känslor.

L: Hördu, du vräker ur dig en massa saker, och det gjorde du förr i förra programmet också. Och jag skall citera en del här. Du säger så här: "Läkarna har blivit slaktare, slaktarna har blivit poliser, en del poliser har blivit de värsta busar-

na i samhället." Hur i all sin dar kan ni bara vräka ur er såna saker. Det är ju förtal.

P: Den läkare som nedlåter sig till att utföra aborter till exempel, de är ju rena slaktare, som med sina mördverktyg river sönder en människa, styckar henne och slänger henne i en sophink. Det rätta namnet för sådant är inte abort utan slakt. Och de som utför det är ju de slaktare. Men för att övergå till poliserna här, så finns det otaliga bevis, massor av bevis på att många av poliserna plågar och misshandlar dem som blivit omhändertagna. Och det är faktiskt samma slag av våld som bedrevs i de tyska koncentrationslägren. Och du, jag skall påstå nånting, jag skall vräka ur mig nånting här nu. Om det fanns gaskammare här i landet skulle den här typen av poliser med glädje låta gasa ihjäl sina offer, sen de misshandlat dem. Kanske skulle de också göra som de tyska bödlarna gjorde, hänfyllande ställa upp för fotografering tillsammans med resterna av sina offer, du.

I det här ordagranna citatet från programmet framgår det tydligt, att det talas om enskilda tjänstemän. "Den här typen av poliser" sägs det, och det framgår klart, att det menas de polismän, som "plågar och misshandlar de som blivit omhändertagna".

Uttrycket "om det fanns gaskammare" måste tydligen analyseras för att bli förstått på rätt sätt. Märk väl att det var ett provokativt uttalande, som också syftar

framåt i programmet, nämligen till de vittnesmål om polisbrutalitet, som följer strax efter.

"Om det fanns" förutsätter att någonting finns som inte finns. "Om det fanns gaskammare" förutsätter, att det har fattats ett politiskt beslut att bygga gaskammare. Men eftersom ingen av de nuvarande riksdagspartierna kan beskylldas för att avrätta misshagliga individer, så förutsätter satsen, att en mördarregim har kommit till makten.

Vad jag ville peka på var att det i samhället finns människor, vilka i en sådan politisk situation är beredda att ställa upp som bödlar, istället för att kämpa för demokrati och människovärde för alla individer, oberoende av deras politiska och religiösa åsikter. Och sådana människor finns det även inom poliskåren.

De människor i maktställning, som vill förtrycka medborgare eller våldföra sig på dem, tar chansen att utöva så mycket våld som samhället tillåter eller ser genom fingrarna med. Man måste undra hur långt svenska polismän tillåts att gå, då så få anmälningar om polismisshandling leder till åtal.

Forts. sid. 19

komma till våra konferenser och sabotera dem utan att vi kan göra någonting. Tingsrätten håller sig inte till lagen. De tillerkänner oss inte den lagliga rätt vi har att ovillkorligt avvisa besökare som vi själva anser störande.

Domen kommer därför att överklagas.

Påföljden blev dagsböter för de båda åtalade, ett påfallande mildt utslag med tanke på den våldiga utredningen, polisinsatserna, häktningen, den enormt tilltagna rättegången och de många allvarliga åtalspunkterna. Rättegången höll på en hel vecka och åklagaren yrkade på fängelse!

— Domen var väl ett försök att så här i efterhand rättfärdiga den orimliga häktningen, säger Hans Brynte. Det var ju domaren själv som beslutade om den ...

Det var under sommarkonferensen 1979 en dansk medborgare kom till Latorp men

avvisades sedan han uppträtt störande och avledades på möteskoncentrationen. Mannen var först med, bodde och åt på lägret, men då han fick veta att han inte längre var önskvärd, vägrade han lämna konferensen. Han krävde att Arne Imsen och en konferensdeltagare skulle föras till honom mitt i natten för att han skulle få tillfälle att framföra ett "budskap". Ett handgemäng uppstod, och det var det dansken anmälde för polisen dagen efter, då han slutgiltigt avvisades från området.

Med danskens anmälan som grund slog polis och åklagare till mot konferensen, besatte området i militär stil med ett tiotal poliser, upprättade vägspråvar med hundpatrull, satte in helikopterspaning och avbröt konferensen för att underlätta sin "utredning". Åklagaren for sedan på en presskonferens ut i hårda och fräcka utfall mot

Maranata. Strax efteråt begärde han att få Hans Brynte häktad.

De polisiära insatserna torde vid det här laget beräknas uppgå till uppåt en miljon kronor, och bara advokatkostnaderna till över 65 000 kronor.

— Den här rättegången är en skandal, sade advokat Leif Silbersky, när han försvarade Hans Brynte i rätten. Det här är ett fullständigt onödigt åtal, en fullständigt onödig belastning av vårt rättssystem, av de polisiära resurserna i ett samhälle som har tillräckliga problem. Och det är en skandalartad belastning av skattebetalarnas pengar.

— Lagen ger Hans Brynte rätt att agera på det sätt han gjort utan att straffas, framhöll advokat Silbersky. Om man befinner sig i en stressad situation, som gör att man

Forts. sid. 19

forts. fr. sid. 13

sig, utan det blir naturliga konsekvenser av frälsningen.

— Vad betyder ordet "genomfrälst", som jag har hört några gånger?

— Jag vet faktiskt inte, men det finns ju människor som säger sig vara frälsta och kristna, men man upplever, att det bara är ord. De är nog inte genomfrälsta. När man är genomfrälst, då tror jag, är man brinnande för evangelium. Då har man en enda håg, och det är att tjäna Gud med allt det man gör. Då tycker jag att man är genomfrälst.

— Är det bara sådana genomfrälsta människor som kommer in i himmelen eller kan man också komma dit så där med knapp nöd?

— Bibeln säger att vägen är smal och få är de som finner den. Det är väldigt allvarliga ord. Det står också till exempel att det är omöjligt för en rik man att komma in i Guds rike. Det säger man inte idag. Idag kan nästan vem som helst komma in i himmelen, hur man än lever och uppför sig. Men så är det inte i verkligheten. Bibeln ger nog klart besked på de punkterna också. Jag tror att en efterföljelse är nödvändig. Men undantag finns det ju. Jag tänker på rövaren på korset, som fick ett sista nådatillfälle. Guds kärlek och nåd är ju så stor för den enskilda människan. Han ser till hjärtat hela tiden.

— Annars tycker jag att förkunnelsen i de flesta kyrkor är för vidlyftig i dag. "Du kommer nog in i Guds rike fast du är sån och sån..." Det tror jag inte ett dugg på. Bibeln har klara läror.

— Du sa nyss, att det är svårt för en rik människa att komma in i himmelen. De flesta kyrkor förkunnar dock, att det är en Guds välsignelse att äga mycket av det jordiska goda. Tycker du inte alls, att Gud kan välsigna på det sättet?

— Nej, inte så att man lever i överflöd, som man gör i det här landet idag. Det tror jag inte är Guds välsignelse, tvärtom, jag tror nästan, att det är Guds dom, nämligen över oss kristna. Jag vet ju att jag nu går rakt emot det andra kristna tycker. Men ju bättre man får det, dess mindre behöver man Gud. Och dess mindre söker man Gud. Man vet ju själv hur det är.

— Bibeln talar ju också om ett fattigdomsideal. Jag tänker på Jesus och hans lärjungar. Han gav ju till exempel instruk-

forts fr. sid. 9

av samma passion som dessa. Med samma resultat, nämligen död och främlingskap både Gud och människor emellan och mellan bröder. Kains offer av sin egen svett och möda rubbade inte det perversa förhållandet som råder. Tvärtom så förvärrades det. Och det blev bara det första i en lång rad av misslyckade försök att nå fram till Gud.

Hade inte romarbrevets tredje vers funnits så hade vi fortfarande varit i samma fruktansvärda belägenhet. För i fjärde versen möter vi honom som Gud. Och precis som för katolikerna, som överbetonar Jesus som Gud, så hade vi inte haft någon medlare. Resultatet blir helgondyrkan. Fåfängliga försök att göra "särskilt heliga" människor till medlare som skall gå till Jesus som i sin tur skall gå till Gud. På den vägen hamnar man i djupaste mörker och förvillelse. För ingen av dessa "helgon" kan lyfta ett uns av de fruktansvärda syndabördor som varje människa bär. Ty EN ENDA är Gud, och EN ENDA är medlare mellan Gud och människor, en MÄNNISKA, Kristus Jesus. Och här möter vi den gudomliga lösningen på det eviga dilemma.

Vad Gud själv inte kunde göra och ingen människa hade förmåga att åstadkomma det gjorde Sonen.

"Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom icke skall förgås utan hava evigt liv." Joh. 3:16.

Sonen kommer in i världen. Inte som Gud. Inte som ängel. Han kommer som människa. Men inte som barn till Adam

som alla andra människor. Jesus föds visserligen av en kvinna, för så måste naturligtvis en människa födas. Men han har ingen jordisk och adamitisk far. Utan synd föds han av en jungfru. Och på den dagen gryr en nådens dag för samtliga innevånare på jorden. För här kommer den som ensam har möjlighet att lösa problemet med synden och överbygga klyftan mellan människan och Gud.

"Och hon födde sin förstfödde Son och lade honom i en krubba, ty det fanns icke rum för dem i härbärgen. I samma nejd var då några herdar ute på marken och höll vakt om natten över sin hjord. Då stod en Herrens ängel framför dem, och Herrens härlighet kringstrålade dem; och de blev mycket förskräckta. Men ängeln sa till dem: "Varen icke förskräckta. Se jag bådär eder en stor glädje, som skall vederfaras allt folket, ty idag har en frälsare blivit född åt er i Davids stad och han är Messias, Herren.

Och detta skall för eder vara tecknet: Ni skall finna ett nyfött barn, som ligger lindat i en krubba." I detsamma sågs därjämte en stor hop av den himmelska härskaran, och de lovade Gud och sade: "Åra vare Gud i höjden och frid på jorden bland människor till vilka han har behag.

När så änglarna hade farit ifrån herdarna upp i himmelen, sa dessa till varandra: "Låt oss nu gå till Betlehem och se det som där har skett och som Herren har kungjort för oss." Och de skyndade åstad och fann Maria och Josef och barnet som låg i krubban. Och när de hade sett det, omtalade de vad som hade blivit sagt till dem om detta barn. Och alla som hörde det förundrade sig över vad herdarna berättade för dem. Men Maria gömde och begrundade allt detta i sitt hjärta. Och herdarna vände tillbaka och prisade och lovade Gud för allt vad de fått höra och se, alldeles såsom det hade blivit dem sagt. Luk. 2:7-20

tioner om vad de skulle ha med sig när de gick ut och skulle föra budskapet vidare. Det var inte mycket, det. När lärjungarna bedyrade, att de skulle efterfölja honom, sa Jesus: "Människosonen har ingen plats, där han kan vila sitt huvud". Vad jag ser är Nya Testamentets ideal, nödtorftigt uppehålle. Dithän har jag själv också väldigt långt. Men man förstår att det Gud vill, är enkel livsstil för oss kristna. Välfärden vi har är ju uppbyggd på andra länders armod. Man har sugit ut tredje världen. Det har vi svenskar också gjort med våra industrier och genom att ha importerat varor från de fattiga länderna för billiga priser. Vi har skott oss på dem. Så detta överflöd samhället har är inte alls någon Guds välsignelse. Jag förstår inte att man kan säga så.

— Nu har jag frågat om allt jag hade på hjärtat. Har du Maja, något att tillägga? Kan-ske något du vill säga till läsarna?

forts. nästa sida

Välkommen till

PÅSK-konferens

i Stockholm 14 - 20 april

lokal: Brosalen, G:a Brogatan 27

Tisd. 14 april 19.30

Onsd. 15 april

Torsd. 16 april 12.00 o. 19.30

Långfred. 11.00, 15.00 o. 19.00

Påskafton 16.00 o. 19.00

Påskdagen

Annand. 11.00, 15.00 o. 19.00

Medverkande:

ARNE IMSEN, GUNNO ANDERSSON, BO HÖGLAN-
DER, HANS BRYNTE, PER-ARNE IMSEN, PETER O.
MAJ-CHRISTINE ÖGREN, FOLKE JAKOBSSON m.fl.

För information och logi — ring 08-23 52 30

Jesus är uppstånden!

forts. fr. föreg. sida

— Jag skulle vilja uppmana dig som läser den här artikeln att du söker Gud. Många gånger upplever vi ångest, när vi ser hur det ser ut i samhället. Det finns verkligen inte mycket hopp. Bibeln säger också, att tingen vi ser runt omkring oss ska försvinna. Det gäller för den enskilda människan att få det rätt ställt med Gud.

— Man behöver bara åkalla Herrens namn med ett förkrossat hjärta, så får man uppleva, att Guds Ande fyller en. Jag uppmanar alla som läser det här att göra det. Du ska inte se på kyrkor och samfund och stridigheter, du ska inte heller tänka på vad du har blivit lärd. Läs bibeln objektivt och se, vad den säger om Jesus! Och bli frälst! Det enda som kan rädda en människa, det är frälsning. en.

Så långt Maj-Christine. Vi tackar henne så hjärtligt för detta intressanta, omfattande och upplysande vittnesbörd. Det innebar ju det viktigaste i maranatabudskapet. Som Maj-Christine sa, så handlar det inte om någon utveckling eller moralisk bättring; det måste ske en pånyttfödelse. Men det räcker inte ens med den. Det gäller hela livet, ett liv i lydnad och efterföljelse, ett liv i daglig förnyelse. Vägen går genom dop och andedop. I dopet begraver man den gamla människan och bryter upp med världen och det gamla livet. I andedopet får man kraft att vittna om den uppståndne Frälsaren och att följa honom.

Genom att ta emot Jesus som din personlige Frälsare och den helige Ande som hjälpare och givare av Andens gåvor, har man redan fått allt vad man behöver till ett liv som kristen. Det är fullbordat. Vi har en färdig och fullkomlig frälsning i Kristus Jesus. Men att ta allt detta i besittning, att bli "genomfrälst", det tar hela ens liv. Vår frälsning fullkomnas först när Jesus kommer i skyarna. Då skall nämligen de i Kristus döda uppstå i nya, förhärligade kroppar, och vi som ännu leva skall förvandlas och bli bortryckta i skyarna upp i luften, honom till mötes. Då är synden borta och frälsningen fullkommen. Då återförenas människans ande, själ och kropp i oändlig harmoni och skönhet och hon blir återuppräktad till den gudsbild hon ursprungligen var skapad till. Denna vår kropps förlossning bidar vi nu.

Vi bidar också kroppens förlossning i en annan mening. När Jesus kommer och hämtar sin brud, då blir också hans kropp, församlingen, förenad med sitt himmelska huvud och sin brudgum. Maranata, kom Herre Jesus!

ANSLAGSTAVLAN

När? Var? Hur?

när jag kontakt med församlingar och grupper i landet. Här är en kort sammanställning av

- RADIO MARANATAS SÄNDNINGSTIDER
- MÖTESTIDER
- ADRESSER o. TELEFON
- ÖVRIG VERKSAMHET

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Onsd 19.30 Väckelsemöte • Lörd 19.30 Bön • Sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter)

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm

Postgiro: 44 10 05 - 6

Telefon: 08 - 23 52 30

Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30-8.45 • Tors 8.30-9.45, 20.30-21.00 • Fred 20.30-21.00 • Lörd 22.30-23.00 • Sönd 23.30-24.00

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm

Telefon: 08-23 52 30

Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Månd 23.00-24.00 • Tisd 14.00-15.00 • Lörd 20.30-21.30

Postadress: Box 181, 175 23 Jarfalla

Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm

Postgiro: 57 16 20 - 4

GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro servering, Pilgrimshem hotell, Klara
Toner bok- och musikshop, Pilgrimsboden
second-hand shop

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm

Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)

Pilgrimstryck: Holbergsgatan 108, 161 57 Bromma, Telefon: 08 - 37 00 38

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Järntorgsgatan 7, 703 61 Örebro eller Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön • Sönd 15.00 o. 19.00 Väckelsemöten (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)

Postgiro: 37 50 50-2

Radio Maranata, KUMLA, 94,3 MHz: Månd, onsd o. fred 20.30-21.30 • Repriser: Tisd, tors o. lörd 10.00-11.00

Postadress: Box 4, 692 01 KUMLA

Telefon: 019 - 700 25

Nytt & Begagnat, Trädgårdsgatan 1, KUMLA

Telefon: 019 - 703 25

Lilla Bageriet, Kristinagatan 10, Örebro

Telefon: 019 - 11 44 19

JÖNKÖPING

Post- och besöksadress: Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping eller Egnahemsvägen 6, Husqvarna

Telefon: 036 - 11 19 95

Radio Maranata, 98,5 MHz: Månd 19.15-20.15, Tisd 19.00-20.00, Onsd, tors o. fred 20.30-21.30, Lörd 19.00-20.00, Sönd 20.30-21.30

Telefon: 036 - 12 12 08

Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping

Telefon: 036 - 11 19 95

ESKILSTUNA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Sönd 19.30 Väckelsemöte • Västra Storgatan 3

Adress: Björkdahlsvägen 5, 633 69 Eskilstuna

Telefon: 016 - 258 40

Radio Maranata, 92,7 MHz: Månd, onsd o. lörd 20.00-21.00, Tisd o. torsd 9.00-10.00

Telefon: 016 - 25 840

Nytt & Begagnat, Gillbergavägen 25, Eskilstuna

Telefon: 016 - 13 31 25

MALMÖ

Mötestider: Tisd 19.30 • Lörd 19.30 • Sönd 11.00 o. 19.00

Besöksadress: Tärningsholmsg. 6, 217 51 Malmö

Postadress: Box 5259, 200 71 Malmö

Postgiro: 58 32 01 - 9

Telefon: 040 - 655 00

Radio Maranata, 90,2 MHz: Månd-fred 10.00-11.00, Månd-tors 19.30-20.30, Lörd o. sönd 19.30-20.30

Telefon: 040 - 655 55

Bageri, närbutik, servering, tryckeri: Geijersg. 55, Malmö

Telefon: 040 - 15 77 77

GÄRDSHYTTAN

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön- och bibelstudium

Post- och besöksadress: Gårdshyttans Gård, 692 02 Hammar

Telefon: 0583 - 707 00

Pilgrimshem, Gårdshyttans Gård, 692 02 Hammar

Telefon: 0583 - 707 00

Broshopen, Bismotalagatan 2, MOTALA

Telefon: 0141 - 579 35

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön • Sönd 17.00 Väckelsemöte

Post- och besöksadress: Lilla Rivöfjordsgatan 3, 317 23 Göteborg

Postgiro: 41 43 63 - 2

Telefon: 031 - 53 72 76

Radio Maranata, 94,9 MHz: Tisd o. tors 12.00-13.00, Onsd 22.00-23.00, Fred 19.00-20.00, Lörd 16.30-17.00

Telefon: 031 - 22 52 80

Pilgrimshem, Lilla Rivöfjordsg. 3, 317 23 Göteborg

Telefon: 031 - 53 72 76

Pilgrimen, bokcafé, second-hand affär, Kyrkogatan 30 (öppet 9.30-18.00)

SANDVIKEN

Radio Maranata, 90 MHz: Tisd o. tors 19.00-20.00

Telefon: 026 - 25 28 18

UMEÅ

Besöksadress: Kungsgatan 23, Umeå

Postadress: Box 238, 901 05 Umeå

Telefon: 090 - 12 71 57

Radio Maranata, 89,8 MHz: Månd 8.30-9.30, 20.00-21.00, Tors 20.00-21.00, Sönd 12.30-13.30

Telefon: 090 - 19 11 44

Pilgrimsboden, Kungsgatan 23, Umeå

Telefon: 090 - 12 71 57

OSLO

Mötestider: Tisd o. torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Väckelsemöte • Sönd 11.00 Pred, 19.00 Bön

Post- och besöksadress: Maridalsveien 323 C, Oslo, Norge

Telefon: 00947 - 222 82 80

Pilgrimshem, Maridalsveien 323 C, Oslo

Telefon: 00947 - 222 82 40

**STÖD
RADIOMISSIONEN
Pg. 49 14 21 - 4**

Månadens kassett

1980-81

1980:

Jan. KB 800120

FÖRSAMLINGENS GRUND A. Imsen

Febr. KB 800313

URKRISTET GUDSTJÄNSTLIV NU! 1
A. Imsen

Mars RMK 800409

**KRAFTEN FULLKOMNAS I SVAG-
HET** A. Imsen

April RMK 800416

URKRISTET GUDSTJÄNSTLIV NU! 2
A. Imsen

Maj RMK 800521

JESUS ÄR LIVET FÖR MIG Väckelse-
möte

Juni RMK 800702

LAODICEA Pred. A. Imsen

Juli KB 800717

GUD SATTE FIENDSKAP A. Imsen

Aug. KB 800831

MISSIONS- OCH AVSKEDSMÖTE för
Stina Fridolfsson

Sept. RMK 800907

VEM FOSTRAR DINA BARN? A. Im-
sen

Okt. KB 801021

**JESUS KOMMER — VILKET ÄR FÖR-
SAMLINGENS TECKEN?** G. Anders-
son

Nov. KB 801123

VÅRA LAMPOR SLOCKNA A. Imsen

Dec. KB 810101

VAR SKALL BARNEN FOSTRAS? A.
Imsen

1981:

Jan. KB 810111

**"INTE LIKA HOPEN AV MÄNNI-
SKOR"** Pred. A. Imsen

Febr. KB 810301

DEN TÄVLINGSKAMP SOM ÄR OSS
FÖRELAGD Pred. Jan-Egil Hafsahl

Mars KB 810315

ATT VÄNTA JESUS TILLBAKA A. Im-
sen

Ovanstående kassettband går att bestäl-
la på adressen nedan.

Pris 25:- kr./st. inkl. moms

Andligt berikande, inspirerande och lärorik läsning.

Watchman - Nee:

NYHET!

DEN GODA BEKÄNNELSEN

Kapitelrubriker: Bön — Att gå upp tidigt —
Offentlig bekännelse — Skild från världen.
50 sidor.

Pris 19:- kr. inkl. moms

ETT LEVANDE OFFER

Kapitelrubriker: Att sätta punkt för sitt för-
flutna — Att sälja allt — Att helga sig — Att
studera bibeln. 48 sidor.

Pris 19:- kr. inkl. moms

BED SÅ HÄR

Kapitelrubriker: Församlingens bönetjänst
— Bed så här. 38 sidor.

Pris 13:- kr. inkl. moms

Paul E. Billheimer:

GUDS ÖGONSTEN

Kapitelrubriker: Univerums yttersta mål:
Guds församling — Guds avsikt med för-
samlingen: upphöjelse — Bönens mysteri-
um — Den auktoritet som Kristus ger — Den
juridiska grunden till församlingens auktori-
tet — Kristi dynamiska seger — Problemet
med obesvarad bön — Problem för tron —
Ett ordnat böneliv.

Pris 25:- kr. inkl. moms

Orderadress:

Klara Toner, Box 344,

101 24 Stockholm Tel. 08-23 52 30

ÄLDSTE forts. fr. sid. 5

vet att förestå sitt eget hus kunna sköta Guds församling? Han bör icke vara nyomvänd, för att han icke skall förblindas av högmod och så hemfalla under djävulens dom. Han bör ock hava gott vittnesbörd om sig av dem som stå utanför, så att han icke utsättes för smälek och faller i djävulens snara. (1 Tim. 3:1-7).

— Ty en församlingsteståndare bör vara oförvitlig, såsom det höves en Guds förvaltare, icke självgod, icke snar till vrede, icke begiven på vin, icke våldsam, icke sniken efter slem vinning. Han bör fastmer vara gästvänlig, nitälska för vad gott är, leva tuktigt och rättfärdigt, heligt och återhållsamt. Han bör hålla sig stadigt vid det fasta ordet, såsom han har fått lära det, så att han är mäktig både att förmana medelst den sunda läran och att vederlägga dem som säga emot. (Tit. 1:7-9).

Om man känner sig själv kvalificerad efter ovanstående normer, då bör han nog dra sig tillbaka. En sann äldstebröder upplever troligen tillkortakommanden och ovärdigheten som en ständig börda, men som vägar fortsätta därför att han har eld i bröstet och en levande tro på Honom som helgar. Pris ske Gud! "Minimikravet" är dock som för diakonerna, att de är

döpta i den helige Ande (Se Apg. 6). Är det någon som behöver Anden, Hjälparen, så är det församlingens äldste.

Jag nämnde diakonerna, församlingstjänarna. Det är en rik och underbar tjänst att få "tjänna vid borden", dvs. ta del i församlingens praktiska uppgifter, men en församlingstjänare är förvisso ingen äldste. Det kommer också tydligt fram i valet av de olika tjänsterna. För församlingstjänarnas del heter det: "...utse bland eder bröder..." (Apg. 6:3). Det var alltså församlingen som utsåg församlingstjänarna. Så är det icke med äldstebröderna, tillsyningsmännen.

Att avskilja äldste

Hur skall man handla på en plats där det inte finns äldste, eller att det genom församlingstillväxten är behov av flera äldste?

— När jag lämnade dig kvar på Kreta, var det för att du skulle ordna vad som ännu återstod att ordna, och för att du, på det sätt som jag har ålagt dig, skulle i var särskild stad tillsätta äldste, varhelst någon oförvitlig man funnes, en enda kvinnas man, en som hade troende barn,

vilka icke vore i vanrykte för oskickligt leverne eller vore uppstudsiga. (Tit. 1:5-6).

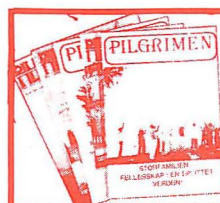
Ingenstans i bibeln kan vi se att församlingen utvalde äldste. Nej, den förste äldste blev utvald av församlingsaposteln, dvs. församlingens grundläggare. I Apg. 14:23 heter det: Därefter utvalde de (apostlarna!) ...Grundtextens ord för välja betyder egentligen "utvälja" "utpeka". Det var alltså församlingsaposteln som utsåg den förste äldste. Sedan valde de äldste sina medäldste. Alla mer eller mindre hemliga val, med kandidater och valsedlar är långt ifrån bibelns undervisning. Vi tror däremot på Skriftens undervisning om bön, fasta och handpåläggning. Det är Guds väg — församlingens "metod".

Vi lever i tidsålderns avslutning. Kriget mellan Gud och

djävulen, mellan ljus och mörker trappas upp till det yttersta. Satans metod är att försvaga Guds redskap i tiden, församlingen — Jesu Kristi kropp. Han kommer alltid med sitt "har Gud verkligen sagt?". Det sås tvivel mot Ordet — som resulterar i nya idéer och metoder. På ett livsviktigt område, det handlar om "hjärtat"; församlingens äldstebröder har Satan lyckats i alltför många församlingar runt om i vårt land. Det andliga resultatet har blivit därefter.

Den som har kärlek till sanningen beder dock av hela sitt hjärta: "Herre fräls oss efter ditt ord — och ge oss beredvilliga hjärtan till att korrigeras om vi i den tid som ligger bakom skulle ha misstolkat ditt ord". För oss tillbaka till ordet.

Jan Egil Hafsahl
Pilgrimen

**Följ väckelsearbetet
i Norge - LÄS
PILGRIMEN**

PILGRIMEN, Maridalsveien 323 C,
Oslo 8, Tel. 02 - 22 82 40

Domen en skandal

forts. fr. sid 15

överlärar sig, går man ändå fri om gärningen kan ursäktas.

Advokat Lennart Hane försvarade Peder Blom och påpekade att om en person inläter sig i ett slagsmål, får han finna sig i att i någon mån bli misshandlad. Här fanns sådana paralleller. Advokat Hane pekade också på att det finns en uttalad rätt att från religiösa förrättningar avvisa personer som man där finner störande. Är inte lagen tillräckligt tydlig måste denna rätt klarare inskrivas i lagboken, underströk Hane. Annars kan stora besvär uppstå i framtiden med nya rättegångar.

— Enligt anslagstavlan i förrummet är det här ett mål mellan åklagare och två åtalade. Men är inte det här målet i stället åklagaren mot Maranata, undrade Leif Silbersky i inledningen till slutpläderingen. Målet har ju till nittio procent handlat om vad Maranata sysslat med och bara till tio procent om det som åtalet gäller.

Åklagaren Stig L. Age trädde fram som den bråkige danskens försvarare.

— Jag ser saken annorlunda, sade han. Det gäller för mig den enskilde människans skydd i en fientlig omvärld av maranata-medlemmar.

Och framme vid domarskranken nickade de kvinnliga nämndemännen och såg medlidsamt mot den danske målsäganden, som, fick man veta, tidigare gjort sig känd för att uppträda provocerande under andra religiösa tillställningar.

Att åklagaren såg saken annorlunda gjorde han också ständigt klart för auditoriet genom att aldrig försumma något tillfälle att komma med skyfande kommentarer och insinuanta påståenden, speciellt om Arne Imsen. När sedan åklagarens huvudvittne inte bekräftade hans misstankar anhöll han helt sonika sitt eget huvudvittne, misstänkt för mened!

— Så här ställer man inte till det, om man inte har något att dölja, sade åklagaren. Vittnen från Maranata förtjänar inte tilltro!

Det blev alltså en mycket inlammrad rättegång i Örebro, vilket förde tankarna tillbaka till forna tiders häxprocesser. Advokat Silbersky fick t o m erinra om att rät-

teligen behöver enligt svensk rättspraxis den åtalade inte bevisa sin egen oskuld för att gå fri. Det är åklagarens skyldighet att bevisa skuld. Men i den här rättegången har försvaret tvingats gå ett steg längre, nämligen bevisa sin egen oskuld.

Det har i sanning varit en märklig rättegång. Den torde därmed också blivit ett memento i modern rättshistoria — men kanske framför allt i svensk väckelsehistoria. Utslaget bör också ses som en samhällets varning inför utvecklingen hos en väckelse-rörelse som Maranata. Allt eftersom en församling påtar sig ett socialt ansvar — det må gälla barnens fostran, inpräntandet hos medlemmarna de genuint kristna värderingarna i motsats till samhällets ointresse av dessa värderingar, eller om det gäller ett gemensamt åtagande av försörjningsbördan — känner sig samhället oroat eller t o m hotat. Det söker därför till slut tillfälle att synligt markera sin ovilja.

Rättegången i Örebro blir därför knappast den sista i sitt slag. Man får hoppas att åtminstone några kan tyda tecknen och låta det bli till väckelse i sitt eget liv.

Arne Björkman

forts. fr. sid. 15

Om de journalister och polismän, som lyssnat till programmet, hade orkat att lyssna till slutet, så skulle de i slutkommentaren fått höra citat från ledarsidan i Dagens Nyheter den 27 januari -81, där det krävdes att medborgarvittnen skulle införas på polisstationerna, att utomstående skulle utreda påstådda polisövergrepp och att polismännen under anonymitetsskydd skulle få en instans att vända sig till, då kamrattrycket blir hårt så att de får hjälp mot en yrkesrisk, nämligen "den batongbeväpnades

brutalisering under provokation.

Programmets syfte förutom att informera, väcka upp och visa på evangeliets väg, var att framhålla vikten av dels medborgarvittnen, dels opartiska utredningar vid polisövergrepp. Det är förvånansvärt att politikerna tar så lätt på den här allvarliga frågan. Men detta beror väl på att det inte är de som är små och utlämnade i samhället eller som tillhör de "missanpassade" eller som tillhör någon obekvämd minoritetssgrupp, dvs. alla de människor som får känna på storebror Statens både långa och hårda arm.

PARK HOTELL

Kyrkogat. 6 Jönköping
(Mitt emot rådhuset)

Enkelrum 85-90:-
Dubbelrum 120-130:-

Tel. 036-11 19 95, 11 19 96

En odödlig frihetssång

John Lennon död. De svarta tidningsrubrikerna skriker ut nyheten om legendens, kärleks- och fredsaposteln öde. Ekot från dödsskotten i New York får den, annars så likgiltige, svenske tunnelbaneresenären att obehagligt berörd av minnen bläddra över till sportsidan. Ett mord? Mer än ett mord.

Tårarna rinner ned för kinderna på den medelålders damen i minkpäls. Vi möter henne på pressfotot där hon står i den tysta, sörjande människomassan utanför husporten, som nedfläckad av blod, vittnar om vad som hänt.

Tillsammans med tårarna rinner en diffus dröm om frihet bort i gatstenen. Samma gatsten som sett offren för samma dröm gå under med heroinsprutan i hand.

"En natt jag drömde en jord utan soldater

Text:
Thorbjörn Helmner

och gevär". Schlagern från sextioalet skär sig oharmoniskt och banalt in i nutiden. Uppvaknandet i verklighetens natt blev kallt och hårt för en ungdomsgeneration med fredsmärke om halsen.

En generation, inspirerad av Freuds och Marxs filosofier, som levat dansat och attraherats av Lennons "All you need is love". Kännetecknade av dufel och armérock, protesterande mot världens orättvisor med plakat och gitarr.

Propagerande för frihet, fri kärlek, frihet från allt auktoritetstänkande, fria från alla spärrar, frihet från imperialism och kapitalism.

Universitetskommunister lät tankarna bli synliga och möttes av polisens batongslag. De flesta lät dock frihetsdrömmarna begränsas till en protestvisa på grammofontallriken innan man gled in i materialismens ljuvliga sömn. Nöjda med boutiqernas löfte om frihet upplevd i tajta jeans.

Andra rattade en blommig Citroën till Nepals mysticism eller Indiens maharadjor. Ryggsäckar och haschrök spreds längs Europas järnvägar i jakten på nya utlevelser av vilka man aldrig fick nog.

John Lennons död kom som en chock. Ungdomsidolen som enligt sig själv var populärare än Jesus är borta. Samtidigt blev det något av en slutgiltig begravning av en hel ungdomskulturs tänkande, längtan och strävan.

En blodig kniv i en ung Stockholmspunkares hand slaktar all romantik. Självmordsvägen efter

Lennons död bekräftar och förtydligar på ett kusligt sätt att de som verkligen sökte inte fann. Till slut var för en del endast döden och en oviss evighet sista vägen till frihet från en värld full av orättvisor, orättfärdighet och förbannelser. Har protestvägen tystnat? Har kampen uppgivits? Är budskapet om frihet, förlegat och begravt?

Nej, en grupp av människor sjunger sin sång som aldrig förr. Den stiger upp från Sergels Torgs sterila betongplattor. Den sjungs bland trötta välfärdsmänniskor på Kungsgatan i Göteborg. Den ekar bland kyrkväggarna i Jönköping och överrumplar bedövade materialister i Örebro.

Är det Lennons eller Dylans budskap som odödligt lever vidare? Nej, det är en ny sång, om en ny kultur och ordning, om en frihet som är hårt bunden och fast förankrad.

"Han ställde mina fötter på en klippa. Han gjorde mina steg fasta. Han lade i min mun en ny sång. En lovsång till vår Gud".

Ett budskap som gör ont och avslöjar: Du är bedragen och förledd. Grundlurad på livet. Bedragen att leva ett liv borta från den Gud som har skapat dig. Förledd till fångenskap i en värld som vänt Gud ryggen. Så upptagen av oväsentliga ting i tiden att du glömt din evighet och det som har bestående värde. Guds eget ord visar vägen. "Sanningen ska göra eder fria".

Sanningen om Gud, sanningen om människan, sanningen om Jesus Kristus. Den sanning Jesus kom till jorden för att predika.

Han kom för att avslöja Gud för människan men också för att avslöja människan i hennes situation utan Gud och utan hopp i världen.

Men han predikade inte enbart om vägen till Gud. Han själv är vägen. Han blev det genom att offra sig själv i döden för människans skuld och bana en ny — fullständigt ny och levande väg till Gud. Sången ljuder: "Jesus har satt mig fri, Jesus har segrat, frälsning jag äger, Jesus har satt mig fri".

Friköpt från världen genom Jesu blod och förd in i Guds rike. Det rike som är bestående och som inte kan vackla. Född på nytt till liv av evighet med Jesus som Herre. Införsatt i ett helt nytt sammanhang och i den tjänst Gud har skapat dig till.

Vilken protestsång! Vilken frihetssång! En sång med hopp, framtid, liv och mening. Låt den uppfylla dig. Låt den bli din för evigt.

"Ett liv jag nu äger som aldrig kan dö. Det livet Jesus själv är..."